Za isté tajomstvá sa oplatí zomrieť
a za iné sa oplatí zabíjať

Povznesení

GRENWICH & LENNOX

Lindeni

Povznesení

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Bree Grenwich a Parker Lennox
Povznesení – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Povznesení

POVZNESENÍ

BREE GRENWICH
&
PARKER LENNOX

Preložila Zuzana Smolinská

Lindeni

VAROVANIE K OBSAHU

Povznesení je fantasy príbeh zo sveta božských bytostí, nebeskej moci a nebezpečných skúšok, v ktorých sú smrteľníci so špeciálnymi schopnosťami nútení súťažiť o božskosť. Príbeh obsahuje scény násilia, popravy, krvavé výjavy, sebapoškodzovanie (rituály krvi), smrť blízkych (vrátane smrti rodiča), smrť zvieraťa (lov), žiaľ, ľahšie formy sebaobviňovania, väznenie, mučenie, vážne a sugestívne opísané zranenia, život ohrozujúce situácie, sexuálne násilie (ako referencie), nútené podávanie utišujúcich prostriedkov, sebaobetovanie, zradu, psychologickú manipuláciu, náboženskú traumu, nútené odlúčenie od rodiny, politické intrigy, mocenský boj, explicitné sexuálne scény (aj so sadomasochistickým podtónom), konzumáciu alkoholu a drog, ako aj vulgarizmy. Takisto zahŕňa scény odmietnutia komunitou, verejného poníženia a postavy prenasledované oficiálnymi autoritami. Citliví čitatelia by preto mali k textu pristupovať obozretne.

Grenwich & Lennox: Ascended
Copyright @ 2026 by Bree Grenwich & Parker Lennox
Translation © Zuzana Smolinská, 2026
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5515-3
ISBN e-knihy 978-80-566-5516-0 (Pdf)
ISBN e-knihy 978-80-566-5517-7 (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-5518-4 (mobi)

Pre tiché dozvuky,
keď boje utíchnu a my musíme čeliť tomu,
čo z nás spravilo víťazstvo.

VÝSLOVNOSŤ

Thais – Taís
Xül – Zúl
Thatcher – Tečr

Aelix – Ejlix
Aella – Ejla
Aesymar – Ejsymar
Asteria – Estíria
Axora – Aksóra
Bellarium – Belerijum
Chavore – Šavór
Davina – Davína
Drakor – Drejkor
Draknavor – Draknavor
Elysia – Elisía
Hydrathis – Hajdratis
Kavik – Kavik
Kyren – Kajren
Lyralei – Lajralí
Marx – Marks
Miria – Míria
Moros – Moros
Morthus – Mortus
Morvaren – Morvaren
Novalie – Novalí
Nyvora – Nyvóra
Olinthar – Olintar
Osythe – Osajtí
Pyralia – Pajralija
Pyros – Pajros
Sev'anarath – Sevanarat
Sulien – Sulien
Sundralis – Sandralis
Sylphia – Silfija
Syrena – Sajrína
Syrenari – Sírenarí
Terralith – Teiralit
Thalor – Talor
Thorne – Torn
Verdara – Verdara
Vesper – Vesper
Vivros – Vivros
Vorinar – Vorinar

PANTEÓN

PRVOTNÍ
Prvé bytosti, stvoritelia existencie, Aesymar a smrteľníkov. Považujú sa za vyhynutých.

DVANÁSTKA
Najmocnejší spomedzi Aesymar, teraz vládcovia ríše bohov aj smrteľníkov (Voldaris a Elaren).

AESYMAR
Zvyšní predstavitelia panteónu pôvodných Aesymar.

LEGENDY
Pokrvní potomkovia pôvodných Aesymar, ALE AJ požehnaní smrteľníci, ktorí boli povznesení k božskosti po úspešnom zdolaní skúšok. (Všetky Legendy patria k Aesymar, no nie všetci Aesymar sú Legendy.)

POŽEHNANÍ SMRTEĽNÍCI
Smrteľníci, u ktorých sa objavili špeciálne schopnosti.

SMRTEĽNÍCI
Obyvatelia Elarenu, ríše smrteľníkov.

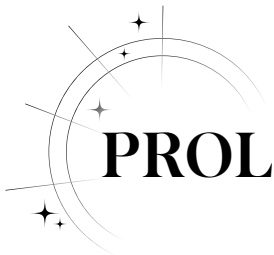

PROLÓG

Na počiatku existovali len Prvotní, bytosti, ktorých myšlienky formovali realitu. Vdýchli život ničote a Priepasť prekryli existenciou.

Z ich snov sa zrodili oceány a lesy, hory a hviezdy. Z ich šepotu povstali smrteľníci a z ich pýchy vznikli Aesymar, božské deti, v ktorých sa skrývali zlomky moci ich stvoriteľov.

Lenže moc plodí ambíciu.

Spomedzi Aesymar vynikali dvanásti jedinci. Ich túžby siahali ešte ďalej, ich nenásytnosť bola väčšia a na Elaren, ríšu smrteľníkov, nehľadeli ako pastieri, lež ako vládcovia, čakajúci na svoje koruny.

Nasledujúce udalosti sa zachovali len v útržkoch. Polozabudnuté eposy odkazujú na povstanie, vojnu takých rozmerov, že ju myseľ smrteľníkov ani nedokázala pochopiť. Niektorí vravia, že stvoritelia jednoducho schradli, pretože ich formovanie reality vyčerpalo. Iní tvrdia, že zaspali, zapečatení v priestore mimo dosahu, kde čakajú na svoj návrat.

Nech už je to akokoľvek, Prvotných dávno niet.

V ich neprítomnosti vzniesol nárok na najvyšší trón kráľa bohov Olinthar, najmocnejší z Dvanástky. Pod jeho vládou vznikol nový poriadok na čele s Dvanástkou, ktorej boli podriadení aj zvyšní Aesymar. Časom sa z ich zväzkov narodili božské deti.

Lenže stvorenie už bolo poznačené. Božská sila sa valila do smrteľného sveta ako krv z rany, ktorá narušila svaly a kosti. Niektorých smrteľníkov zmenili iskry mágie príliš silné pre obyčajné životy. Boli nebezpeční, nepredvídateľní, no zároveň vzácni.

Preto sa zaviedli Skúšky Povznesenia, v ktorých mohli jedinci označení mocou preukázať svoju hodnotu. Tí, čo uspeli, sa smeli stať súčasťou nižšej úrovne panteónu. Uctievali ich ako Legendy. No tí, čo zlyhali, boli odvrhnutí a ich mená zapadli prachom.

Takto sa po celé tisícročia udržiaval poriadok.

PRVÁ KAPITOLA

SOĽ A HVIEZDY

Nôž na ustrice sa mi pošmykol v dlani a namiesto do škáry v tvrdohlavej schránke sa mi zaryl do palca. „Doriti," zašomrala som si popod nos, sledujúc, ako z rany vyteká krv. Hlava mi pulzovala špecifickou bolesťou, ktorá býva dôsledkom konzumácie priveľkého množstva piva a nedostatku spánku.

„Thatcher, ty si ale somár," šepla som do ticha prázdnej kôlne a z palca vysala vytekajúcu krv. Kovová pachuť sa miešala s pachom odlivu: zmesou hnijúcich rias, slanou vodou presiaknutého bahna a ostrým zápachom rýb, ktoré pridlho nechali na slnku. Väčšine ľudí by sa okamžite obrátil žalúdok.

Lenže ustricové liahne nečakali, určite nie na tých, čo sa potrebovali vystrábiť z následkov zlých rozhodnutí predošlej noci. Moje dvojča sa ešte nepochybne váľalo v niečej posteli, s rovnakou opicou, avšak nezaťažené mojím pocitom zodpovednosti.

Keď mi ranu pokropila slaná voda z ďalšej ustrice, zvraštila som tvár do grimasy. Kedy sa zo mňa spomedzi nás dvoch stala tá zodpovedná? Rozhodne to nebola moja prirodzená vlastnosť. Mysľou mi preblesla spomienka na minulú noc. Tancovala som na stoloch v Piesčine, jedinej krčme v našej malej dedinke. Môj hlas bolo počuť najviac, keď sme vyspevovali natoľko oplzlé námornícke pesničky, že dokonca aj nejeden kapitán by sa začervenal. Troch rybárov som vyzvala na duel v pití piva a všetky tri som vyhrala, zatiaľ čo Thatcher ma povzbudzoval a vyberal stávky. Poľahky som s nimi držala

krok a svoj posledný pohár som tresla o stôl za búrlivého potlesku, pričom som sa ešte stále držala na nohách. A napriek všetkému sa mi podarilo vyteperiť sa z postele, kým môj braček kdesi vyspával.

Pred pár rokmi som sa rozhodla dohliadať, aby veci bežali hladko. Nežiadala som o túto poctu, no zároveň som sa nedokázala striasť ťarchy. Každé rozhodnutie, každá voľba si vyžadovali dôkladné zváženie následkov. Čo ak nebudú ustrice správne vytriedené? Čo ak nezarobíme na trhoch dosť peňazí? Čo ak zlyhám v jedinej veci, ktorú odo mňa Sulien ešte stále očakával? Pretože len v tomto sa na mňa naďalej spoliehal: na nenápadnú šikovnosť, jedinú menu, ktorou som mu bola schopná oplácať jeho láskavosť. Neustále prepočítavanie v mysli ma vyčerpávalo viac než akákoľvek fyzická práca.

Vzala som ďalšiu ustricu. Tentoraz sa bez problémov poddala mojej čepeli. Perlová ulita odhalila lesknúce sa vnútro.

Odhodila som ju do koša určeného na trh a načiahla sa po ďalšiu z kopy. Napriek pulzovaniu v hlave som sa dostala do rytmu. Briden vždy vyčlenil dva koše vylúpaných ustríc pre svojich prednostných zákazníkov. Tie sme pripravili ako prvé, zabalili do rias a ľadu, a doručili, kým sa trhovisko stihlo oficiálne otvoriť. Zvyšné sme priniesli živé a lúpali priamo pri predaji počas dňa. Bolo to otravné, no ustrice tak ostávali dlhšie čerstvé a my sme si lepšie zarobili.

Dvere kôlne sa predsa len s vŕzganím otvorili a na ošúchané drevené parkety dopadlo ostré ranné svetlo.

„Vyzeráš ako zbitý pes," skonštatovala som a ani sa neobťažovala zdvihnúť zrak. „Minimálne dvakrát."

Thatcher sa len rozrehotal a zvuk sa mi nemilosrdne odrazil medzi spánkami. „Zato ty priam žiariš, sestrička. Ten špeciálny jas nepochybne pramení z tvojej zlosti." Vplával dnu s hodinovým oneskorením a tváril sa až nechutne spokojne. Ľanovú košeľu mal pokrčenú a gombíky zapnuté nesprávne, takže mu sýtozelená látka obopínala široké plecia našikmo. Vlasy mal rozstrapatené, zjavne prstami, ktoré nepatrili k jeho dlaniam.

Na druhej strane môj odev bol praktický a obnosený, pozostávajúci z jednoduchej krémovej košele zastrčenej do tmavohnedých nohavíc, ktoré som zašívala viackrát, než som bola schopná zrátať. Masívne kožené topánky boli po rokoch chodenia po pláži celé ošúchané a starú rybársku vestu som

podedila po Sulienovi. Vo vreckách som ešte stále nachádzala kúsky sietí a úlomky mušlí.

Hoci sme s Thatcherom obaja mali čierne vlasy, moje splývali na chrbát vo vlnách, stuhnuté od slanosti mora, kým tie jeho boli zastrihnuté nakrátko. Mali sme rovnakú hranatú sánku, jamky v lícach a svetlú pokožku posiatu pehami po rokoch strávených pod pobrežným slnkom. Tmavomodré oči sme podedili po mame, spolu s tvrdohlavosťou a sklonom dostať sa do problémov, aspoň podľa Suliena.

„Koľká radosť, že si ma poctil svojou prítomnosťou," neodpustila som si, keď som prázdnu schránku odhodila na druhú kopu a pramienok vlasov si zastrčila za špic ucha. „Azda ťa tvoja najnovšia známosť už stihla vykopnúť? Alebo si sa radšej vykradol, aby ťa tam nepristihol jej otec?"

Thatcher vzal nôž, prisadol si ku mne k triediacemu stolčeku a tiež sa načiahol po ustricu. „To druhé," odvetil a jeho široký úškrn ma väčšmi podráždil. „Mimochodom, Kethova dcéra ťa pozdravuje."

„Ktorá?" spýtala som sa, hoci som odpoveď poznala. Starešinova mladšia dcéra vrhala na môjho brata túžobné pohľady celé leto. Úbohá naivka.

„Tá pekná," zaškľabil sa ešte viac, keď s ľahkosťou vylúpol ustricu. Vždy ma hnevalo, že mu to šlo tak od ruky, dokonca aj keď bol ešte stále pripitý a spolovice spal. S rovnakou nenútenosťou robil aj všetko ostatné. Patril k tým očarujúcim ľuďom, pred ktorými sa samy od seba otvárali každé dvere. Ľudia mu spravidla opätovali úsmev. „Vieš, že sa mi viac páčia svetlovlasé ženy."

„Obe sú pekné." Do koša určeného na trh som vhodila ďalšiu ustricu. „A pre teba príliš dobré. Snáď jej je jasné, že je pre teba len ďalším úlovkom do zbierky."

„Ach, tá presne vedela, čo dostane." Thatcher veľavýznamne zdvihol obočie a mne to pripadalo natoľko smiešne, až som mu takmer odpustila, že ma tu celé ráno nechal samu. „A dostávala to opakovane, až kým sme asi pred hodinou neskončili. Hoci svoj súhlas nevyjadrovala nutne ústami."

Poriadne som ho štuchla lakťom medzi rebrá.

„Slabota," provokoval.

Zahnala som sa nožom a do tváre mu vchrstla spŕšku ustricami presiaknutej slanej vody. Dramaticky sa rozkašľal a zaprskal.

„Nebodaj sa ma snažíš utopiť? Myslel som si, že po polnočnom plávaní so svojím novým úlovkom budeš v lepšej nálade."

„Po odchode z krčmy som sa prešla po zátoke. Sama." Pokrčila som plecami.

„Takže sama?" neodpustil si dvojzmyselný tón.

„Na rozdiel od podaktorých ľudí nepotrebujem neustálu spoločnosť."

Brat do mňa strčil plecom. „Klamárka. Bola si s Marelom. Rozpoznám to, pretože vždy keď sa s ním stretneš, máš na tvári ten spokojný výraz, ako mačka, ktorá práve objavila, kde skrývajú smotanu." Naklonil sa bližšie a stíšil hlas. „Okrem toho máš tesne pod uchom stopy po niečích zuboch. Asi ti to uniklo, keď si sa obliekala."

Líca mi okamžite zahoreli a dlaň vyletela ku krku. Thatcher sa rozrehotal.

„Ty samoľúby debil," zasyčala som a vyšplechla naňho ďalší príval slanej vody, hoci som sa sama neubránila úsmevu. „Prečo ma postretlo toľké nešťastie, že mám za brata práve teba?"

„Pretože by si sa bezo mňa unudila," odvetil a v rýchlom slede zručne olúpal tri ustrice, len aby sa predviedol. Úkosom na mňa pozrel a zvážnel. „Prečo sa tomu konečne nepoddáš a nedovolíš mu, aby sa ti dvoril? Marel je do teba celkom pobláznený už dobré dva roky."

„Nie je to tak, ako si myslíš," odvetila som so sklopenými očami a pokračujúc v práci.

„Ale mohlo by."

„Nemohlo," odvetila som rázne. „Dobre to vieš."

Thatcher si vzdychol, no nenaliehal. Poznal ma, takže vedel, že ak som sa už rozhodla, nemá zmysel ma presviedčať. Okrem toho si bol príliš dobre vedomý mojich názorov v tomto konkrétnom ohľade. Nezáväznosť bola jednoduchšia. Viac mi vyhovovalo, ak ma Marel považoval za zdroj príležitostného potešenia, divokú dušu, ktorú nemožno skrotiť. Aj keby chcel viac, napokon sa s tým zmieri.

Thatcher sa letmo dotkol chrbta mojej dlane a prinútil ju zastať v pohybe. Pozrela som mu do očí a tentoraz v nich nenašla ani stopy po doberaní, len porozumenie. Možno naháňal každú schopnú dievčinu v dedine, no v hĺbke srdca si niesol to isté bremeno. Konkrétne mňa.

Pre nás dvoch ostanú určité dvere navždy zatvorené.

„Vždy som tu pre teba, Thais, to predsa vieš."

Rýchlo som prikývla a vrátila sa k práci. Keď tie jednoduché slová vyslovil on, nikdy som o nich nepochybovala.

S prvou várkou sme skončili vo chvíli, keď slnko za oknami kôlne vyšlo nad obzor a sfarbilo vodu dozlatista. Vyšli sme na čerstvý ranný vzduch a pred nami sa v plnej svojej kráse ukázala dedina Soľný Hrebeň. Prístav bol posiaty rybárskymi loďami a ranostaji už ťahali na breh svoje dnešné úlovky. Naša chalupa bola učupená na svahu nad brehom a z jej komína sa valil dym.

Chvíľu som sa kochala výhľadom, ktorý som vídala každý jeden deň počas dvadsiatich šiestich rokov svojho života. Hľadela som na jednoduché drevené domy obložené sivými doskami ošľahanými vetrom, na kamenný chrám na kopci a natiahnuté rybárske siete sušiace sa medzi kolmi. Nič sa tu nedialo a presne to nám vyhovovalo. Možno preto som sa vrhala do každej súťaže v krčme, každého nočného dobrodružstva.

Pretože som sa nikdy nedokázala striasť pocitu, že sa toto celé jedného dňa aj tak skončí.

Námestie s trhoviskom pulzovalo svojou zvyčajnou rannou aktivitou, keď sme dorazili s košmi plnými čerstvých ustríc. Thatcher začal náhlivo rozkladať náš stánok, kým som poukladala dnešné úlovky dopredu. Ustrice som úhľadne usporiadala do radov na podložie z morských rias.

„Ale, ale, nie sú to morvarenovské dvojčatá?" zavolala za nami pekárova žena Dorna, keď k nám pristúpila s košom plným teplých rožkov. „Dnes ráno vyzeráte obzvlášť strhane."

„Hovor za seba, Dorna," odvetila som s úškrnom. „Osobne som nikdy nevyzerala lepšie."

Aj ona sa srdečne rozosmiala. „Povráva sa, že vy dvaja ste včera vypili Piesčinu takmer do poslednej kvapky."

„To je prehnané," opravil ju Thatcher, ktorý sa náhle objavil pri mne a z koša jej vytiahol rožok. „Niečo sme si nechali na dnešný večer."

„Aké ohľaduplné," skonštatovala Dorna a priateľsky pokrútila hlavou. „Otec na vás musí byť hrdý." Podišla k ďalšiemu stánku, no vôňa čerstvého pečiva sa vinula za ňou.

Ráno nám príjemne a rýchlo ubiehalo pri výmene tovaru a klebiet. Dobrá várka znamenala dobrý zárobok a my sme dnes na trh priniesli skutočne

kvalitný tovar. Thatcher sa kamsi vytratil. Vlastne som čakala, že ma nechá postarať sa o posledných zákazníkov. Zachytila som, ako sa na druhej strane námestia opiera o stenu a úsmevom sa snaží očariť kováčovu dcéru.

Krátka prestávka mi poskytla žiadanú príležitosť. Čupla som si za náš stánok, do úzkeho priestoru medzi budovami, kde ma nik nemohol vidieť. Ešte raz som sa pre istotu porozhliadla navôkol, až potom som obrátila dlane nahor a sústredila sa.

Za denného svetla neboli hviezdy natoľko viditeľné, no na tom nezáležalo. Vždy tam boli, spojené so mnou spôsobom, ktorý som nedokázala vysvetliť. V končekoch prstov som pocítila povedomé šteklenie, nasledované chladným prívalom energie, keď sa mi nad dlaňami objavili drobné svetelné body a usporiadali sa do miniatúrnych konštelácií.

Pretvárala som ich myšlienkami a vyformovala z nich rybku, ktorá plávala vzduchom nad mojimi dlaňami. Svetlo mi na pokožku vrhalo modré tiene. Bolo to krásne, zakázané a desivé zároveň – toto strašné tajomstvo totiž mohlo všetko zničiť. Moc, s ktorou som sa narodila a pre ktorú som nikdy nesmela opustiť Soľný Hrebeň.

Náhle mravčenie na šiji ma prinútilo zavrieť päsť a svetlá zahasiť. Vystrela som sa, a keď som začala narovnávať zvyšné ustrice, nasadila som nezúčastnený výraz.

Thatcher sa zakrátko vrátil a kováčova dcéra bola razom minulosťou. „Opäť trénuješ?“ zamrmlal tak ticho, aby som ho počula len ja.

„Len trocha,“ priznala som. „Začína sa to vo mne hromadiť.“

Prikývol. Moja moc bola ako neustále sa plniaca studňa. Ak by som energiu po maličkých množstvách neuvoľňovala, časom by pretiekla. A to sme rozhodne nemohli dovoliť.

Povedal len: „Buď opatrná,“ no jeho slová boli presýtené obavami. Thatcher na mňa dával pozor po celý náš život. Sledoval podozrivé znaky, odpútaval pozornosť a v prípade potreby vymýšľal výhovorky.

„Ako vždy,“ odvetila som a ťukla doňho plecom. „Navyše mám teba a ty na mňa dávaš pozor.“

Takto to fungovalo už celé generácie. U niektorých smrteľníkov sa prejavovali schopnosti, ktoré predtým patrili výlučne bohom. Začalo sa to pred stáročiami, keď sa hranica medzi smrteľnými a božskými panstvami začala

zmazávať, a tak kozmická energia presiakla do nášho sveta ako voda cez prasklinu v priehrade. Sprvu šlo len o zopár kvapiek, drobné dary, takmer nebadateľné.

Lenže postupne ich sila rástla. Čoraz viac smrteľníkov vykazovalo známky božského požehnania, napríklad schopnosť ovládať oheň, rozprávať sa so zvieratami či liečiť rany dotykom. Tento typ moci však nikdy nebol určený smrteľníkom a bohom to, prirodzene, neuniklo.

Preto zaviedli Skúšky Povznesenia. Každú dekádu zhromaždili požehnaných smrteľníkov, ktorých testovali, zlomili a prebudovali na svoj obraz. Len zopár sa ich napokon stalo súčasťou panteónu. Zvyšok zomrel a ich moc si prisvojili Aesymar.

Aspoň taký príbeh šírili kňazi: bohovia láskavo dovolili vyvoleným smrteľníkom vstúpiť do ich radov. Vynechali však jeden dôležitý detail. Účasť na skúškach nebola dobrovoľná a tí, ktorí túto *poctu* odmietli, boli jednoducho prinútení a tí, ktorí svoje schopnosti skrývali, boli lovení a občas verejne popravení, aby bohovia odstrašili kohokoľvek, kto by chcel nasledovať ich príklad.

Neskoro poobede už boli naše koše prázdne a mešce uspokojujúco plné. Keď sme stánok zbalili, všimla som si nevšednú aktivitu v prístave. Prichádzali neznáme plavidlá, väčšie ako bežné rybárske člny. So stiahnutým žalúdkom som sledovala majestátne lode s bielučkými plachtami, pretože takými vždy prichádzali kňazi Aesymar, zároveň krásnymi a desivými vo svojej dokonalosti.

Prišli kvôli skúškam, no takisto splniť si svoje štvrťročné povinnosti: vybrať príspevky a uistiť sa, že svätyne na pobreží sú správne udržiavané. Boli to smrteľní sluhovia božských pánov, požívajúci požičanú autoritu, pre ktorú sa ich ľudia báli takmer rovnako ako samotných bohov.

Thatcher sledoval môj pohľad a sám skúmavo prižmúril oči: „Prví návštevníci prišli na festival v predstihu."

Pri slove *festival* mi aj na teplom poobednom slnku naskočili zimomriavky. Blížiaci sa dátum som až doposiaľ úspešne ignorovala, zatláčajúc ho hlbšie a hlbšie do kútov mysle. Festivalom sa otvárali skúšky, ktoré sa mali odohrať o dva týždne.

Náhle sa popri nás prehnal syn debnára a takmer nám prevrátil stánok.

„Prepáčte!" skríkol ponad plece, no nespomalil. „Musím Kethovi povedať, že by mal začať s prípravami!"

„To je v poriadku," odvetil Thatcher potichu. Okamžite zaregistroval moje napätie. Od narodenia sme medzi sebou mali puto, a keď sme stáli dostatočne blízko pri sebe, naše hlasy sa prenášali cez neviditeľné vlákno, ktoré nás spájalo. Inak to boli len pocity alebo náznaky myšlienok.

Toto nebolo v poriadku, to sme obaja dobre vedeli. Pred festivalom kňazi vždy pátrali po obdarených jedincoch, ktorých nazývali požehnaní.

Pri večeri panovala napätá atmosféra, pretože sa o príchode kňazov zjavne dopočul aj náš otec Sulien. Hoci nič nenaznačil, všimla som si to, pretože si dolieval častejšie a vrásky okolo očí sa mu prehlbovali, keď pohľadom preskakoval z Thatchera na mňa a naspäť.

„Dnešný úlovok sa vydaril," skonštatoval a premŕval sa v jedle.

„Všetko sme predali," prisvedčila som. „A Breen za svoju svadobnú objednávku dokonca priplatil navyše."

Sulien sa strojene usmial. „To je moje dievča. Vždy si nekompromisne presadí svoje."

Thatcher ma nepozorovane kopol pod stolom v snahe dať mi tichý signál. Nenápadne som potriasla hlavou. Vedela som, čo odo mňa chce, no ja som danú tému otvárať nemienila. Namiesto toho som začala rozprávať o klebetách, ktoré Dorna šírila na trhu. Otec predstieral, že ho to pobavilo.

„Takže, ehm, kňazi…" ozval sa odrazu Thatcher a veľavýznamne na mňa pozrel.

Sulien tak kŕčovito zovrel pohár, až som sa obávala, že ho rozmliaždi.

„Tento rok sa ukázali akosi skôr," dokončila som za brata, keď otec nezareagoval.

„Je to nevyhnutné," prehovoril napokon priškrteným, napätým hlasom. Dolial si do pohára, no zopár kvapiek tmavého vína dopadlo na drevený stôl a na jeho povrchu pôsobili ako krv. „Blíži sa festival. Vždy sem v tom čase chodia."

„Lenže tentoraz sú tu o dva týždne skôr," naliehala som, neschopná zastaviť sa. „To je nezvyčajné."

Sulien na jeden dúšok vyprázdnil pohár. „Na nich nie je zvyčajné nič. Ani správne."

Trpkosť v jeho hlase nás všetkých na chvíľu umlčala. Len zriedka sme sa otvorene zhovárali o bohoch či o tom, čo sa stalo našej matke.

„Čo ak by sme odišli?“ navrhla som opatrne, hoc nie po prvý raz. „Poďme inam.“

„Kam?“ zasmial sa Sulien neveselo. „Do miest, kde sa kňazi denno-denne prechádzajú po uliciach? Do hôr, kde podozrievavo hľadia na každého putujúceho? Chováme ustrice. Nikoho obzvlášť nezaujímame.“ Potriasol hlavou. „Táto malá dedinka je to najbližšie k bezpečiu, čoho sa kedy dočkáš.“

Jeho slová ostali visieť vo vzduchu ako rozsudok smrti. Zadívala som sa na svoj tanier a úplne ma prešla chuť do jedla. Thatcher ma pod stolom chytil za ruku a súcitne mi ju stisol.

„Nezaslúži si mať nad nami neustále takúto moc,“ šepla som a v hrudi ma prudko popálila zúrivosť, ktorú som sa tak urputne snažila potlačiť. „Po tom, čo jej spravil.“

„Nie,“ pritakal ticho. „To nezaslúži.“

Pred dvadsiatimi siedmimi rokmi cestovala do vnútrozemia na slnovrat, kde honosný chrám lákal tisícky smrteľníkov na zostup boha. Vybrala sa tam s inými mladými ľuďmi z dediny, túžiacimi po požehnaní manželstva či zdravia svojich budúcich detí. Ani jej nenapadlo, že zaujme jedného z Dvanástky. Bola len jednou z mnohých v dave verných uctievačov, keď sa zjavil v celej svojej zlatej nádhere. Potom sa na tri dni stratila a jej spoločníkom oznámili, že ochorela a ujali sa jej chrámoví liečitelia.

Sulien vravel, že o troch dňoch nezvestnosti nikdy nerozprávala, dokonca ani jemu. Keď sa však vrátila do Soľného Hrebeňa, tichá a s prázdnym výrazom, a keď sa o pár týždňov objavili ranné nevoľnosti, pochopil, čo sa zrejme stalo.

Smrteľníčky, ktoré donosili polovičné deti, čakal rovnaký osud: smrť. Minimálne v Elarene.

Len jediná matka prežila pôrod, aj to v božskej ríši.

Pri stole sa rozhostilo ťaživé ticho, prerušované iba praskotom plameňov v kozube. Doľahla na mňa váha nevyslovených obáv. Táto téma do nás dobiedzala už roky, hoci sme sa ju snažili prehliadať.

„Pamätáš, čo si mi sľúbila,“ ozval sa Sulien takmer šeptom a pozrel na mňa ponad stôl. Nebola to otázka.

Stislo mi hrdlo. „Pamätám.“

„Nikdy neprezraď, čo si zač," povedal zachrípnutým hlasom. „Neprežil by som to, obzvlášť preto, čo vaša matka obetovala, aby vás na tento svet priviedla."

Prisľúbila som mu to už pred rokmi, keď sa moje schopnosti prejavili po prvý raz. Sulien ma nechal prisahať na pamiatku našej matky, že nikdy nevyhľadám kňazov a nikdy neodhalím, čo dokážem. Nemohla som zlomiť srdce mužovi, ktorý nás vychoval ako vlastné deti a miloval našu mamu viac než čokoľvek na svete.

„Viem," šepnem. „Neprezradím."

Thatcher preskakoval pohľadom medzi nami dvoma, a hoci moje bremeno úplne neniesol, rozumel, koľkú ťarchu pre mňa predstavuje.

Vždy sme čakali, že sa schopnosti prejavia aj uňho, pretože mu rovnako ako mne prúdila v žilách božská krv. Zväčša sa objavili v období puberty, spolu s prvými znakmi dospievania. Roky však plynuli, a kým ja som sa učila schovávať súhvezdia medzi prstami, Thatcher zostával až tvrdohlavo, no bezpečne normálny.

Keď sme oslávili dvadsiate narodeniny, Sulien ho prestal sledovať s opatrnou úzkosťou, akú venoval mne. Mlčky sme prijali skutočnosť, že túto podivnú vesmírnu lotériu som vyhrala ja a Thatchera skrátka preskočila.

Moje požehnanie však bolo zároveň aj kliatbou. Thatcher smel žiť ako ktokoľvek iný: mať ozajstných priateľov a budovať dlhotrvajúce vzťahy. Napriek tomu to rovnako ako my nerobil, pretože moje tajomstvo sa stalo tajomstvom celej rodiny.

Hoci sme mali dvadsaťšesť rokov, stále sme žili ako deti pod Sulienovou strechou. V skutočnosti šlo o niekoľko navzájom pospájaných chalúp, ktoré pristavil, keď sme dosiahli plnoletosť. Boli sme dostatočne blízko na to, aby sme sa spolu každý deň navečerali, no zároveň nám to poskytovalo určitú ilúziu nezávislosti.

Sulien sa znova neoženil, dokonca ani nikomu skutočne nedvoril, aj keď mi neuniklo, aké pohľady naňho hádzali niektoré ženy v dedine. Nesmel však riskovať. Ako by mohol dopustiť, aby niekto zistil, ako veľmi si dávame pozor? Ako by mohol vystaviť rovnakému riziku niekoho ďalšieho?

Na druhej strane Thatcher bol samý smiech a flirt. Rád si užíval, no v jeho očiach sa občas zračila osamelosť. Vždy keď s niekým začalo ísť do tuhého, ostražito sa stiahol.

Obaja uviazli v pasci. Žili polovičaté životy, a to len mojou vinou.

Ani jeden mi to nezazlieval, hoci by mohli. Bohovia vedia, že som samu seba neznášala dostatočne za nás troch. Niekedy som v noci ležala v posteli a premýšľala, ako veľmi by sa ich životy líšili, ak by som skrátka neexistovala. Keby som sa dobrovoľne prihlásila a zbavila ich bremena svojej prítomnosti.

Tá myšlienka mi vždy pripomenula prísľub Sulienovi, reťaz, ktorá ma púta k tomuto životu. V tých najtemnejších momentoch som si však vôbec nebola istá, či je dodržiavanie sľubu skutkom lásky alebo nekonečnej sebeckosti.

„Thais?" prerušil moje myšlienky Sulien. „Sprav mi láskavosť. Choď tento týždeň s Jorikovou partiou. Viem, že niekoho zháňal. S Thatcherom sa o liahne postaráme."

Prikývla som. Na mori bude určite bezpečnejšie než na zemi pod sliedivým drobnohľadom kňazov.

Po večeri som sa vytratila na pláž. Nado mnou sa rozprestierala nočná obloha. Súmrak sa postupne premieňal na čierňavu. Kráčala som po pobreží, až kým som sa nedostala do odľahlej zátoky, ktorú vďaka krivke skalnatého výbežku nebolo z dediny vidieť.

Tu som sa nemusela na nič hrať. Zdvihla som dlane a pocítila spojenie s nebeskou energiou, ktorá pulzovala milióny kilometrov odo mňa, no zároveň svojím spôsobom žila v mojom vnútri. Pri prstoch sa mi začalo zbierať svetlo.

Vyformovala som ho do gule, ktorá sa predo mnou vznášala, vrhajúc modrobiele záblesky na piesok a vodu. Bolo nesmierne príjemné uvoľniť ten ustavičný tlak v hrudi, konečne začal miznúť.

No radosť postupne vystriedalo povedomé znechutenie, pretože tento dar, túto kliatbu som mala od neho. Schopnosti mi prúdili v žilách spolu s jeho krvou. Bola to moja zbraň, no zároveň čosi nesmierne zraňujúce. Bola som žijúcim, dýchajúcim dôkazom jeho tyranie. Samotná moja existencia bola výsledkom násilia. Niekedy som si priala, aby som sa radšej narodila ako bežní smrteľníci, ktorí schopnosti vykazovali čírou zhodou okolností, pretože potom by bola moc len moja a nebola by odpornou, nezmazateľnou pripomienkou neho.

„Impozantné," ozval sa hlas za mnou, no nevystrašil ma. Jeho prítomnosť som pred chvíľou zaznamenala cez naše spojenie. „Opäť sa zakrádaš?" spýtala som, no neotočila sa.

Thatcher sa postavil za mňa a tvár mu osvietil jas z mojej svetelnej gule. „Si čoraz silnejšia."

Bola to pravda. Moc bola každým rokom naliehavejšia a bolo čoraz náročnejšie ju skrývať. „Desí ťa to?" spýtala som sa a nechala voľný priechod zraniteľnosti, ktorú som si sotvakedy trúfla ukázať.

„Nie," odvetil. „Je to krásne."

V tichosti sme sledovali, ako mi medzi dlaňami tancuje svetlo, no po chvíli sa Thatcher opäť ozval. „Kňazi ťa nenájdu. Veď sa skrývame už nesmierne dlho. A o dva týždne budú opäť preč."

Nechala som svetlá pohasnúť a okolo nás sa rozhostila tma. „Ďalšie skúšky budú až o desať rokov a potom znova o dekádu. Vždy sa budeme musieť skrývať, dávať si pozor a báť sa."

„Radšej by si sa nechala odviesť?" Nesúdil ma, bol len zvedavý.

Zdvihla som pohľad k nočnej oblohe a zamyslela sa nad jeho otázkou. „Niekedy uvažujem, aké by to bolo, môcť svoju moc používať slobodne. Vidieť, čoho som skutočne schopná."

Pravdou bolo, že som si už nespočetne veľa ráz predstavovala, ako stojím vo veľkolepej aréne a sťahujem k sebe svetlo hviezd, aby som ho pretvorila do zbraní. V mojich predstavách ma neobmedzovala potreba utajenia či limity porozumenia vlastným darom. Bola som jednoducho… voľná. Mocná a úplná.

Sny o oslobodení však nevyhnutne plynule prechádzali do znechutenia zo seba samej, pretože som sa nenávidela za to, že som sa vôbec takýmito myšlienkami zaoberala.

Občas som fantazírovala, že sa do skúšok zapojím nie preto, aby som sa povzniesla, ale aby som ničila, použila silu kolujúcu mi v krvi nie s úmyslom potešiť bohov, lež im ublížiť. Túžila som prinútiť ich zaplatiť za to, čo spravili mojej matke a nespočetnému množstvu iných ľudí. Moje temnejšie ja mi navrávalo, že presne tak by mala vyzerať spravodlivosť: obrátiť všetku moc, ktorú mi nútene prepožičal, proti nemu. Lenže to by znamenalo opustiť Thatchera a Suliena. Predovšetkým to však znamenalo zradiť Suliena.

„Vždy väčšinu zabijú, postúpiť nechajú málokoho," pripomenul mi Thatcher. „Nechať sa odviesť neznamená získať slobodu. Je to takmer istá smrť."

„Viem," povzdychla som si a na pleciach opäť pocítila starú známu ťažobu. „Ja len… nepremýšľal si, aké je to tam vonku? Za hranicami Soľného Hrebeňa?"

Thatcher pár sekúnd mlčal. „Nepotreboval som nad tým premýšľať," odvetil napokon. „Vždy som tu mal všetko, čo k životu potrebujem." Štuchol do mňa plecom. „Okrem toho by som sa nudil, ak by si ma nedržala na uzde."

Neubránila som sa smiechu. „Ako keby mohol teba niekto udržať na uzde."

Profil Thatcherovej tváre sa črtal na pozadí nočnej tmy. Pôsobil uvoľnene a bezstarostne. To on bol v našej rodine optimistom. Veril, že nás šťastie neopustí a my budeme môcť naďalej pokračovať v našej spokojnej, hoci do istej miery obmedzenej existencii navždy. Nikdy som nemala to srdce povedať mu, že netuším, či sa viac bojím odhalenia alebo toho, že zvyšok života strávim skrývaním sa.

„Premýšľaš o ňom niekedy?" vyhŕkla som znenazdajky.

„O kom?"

„O ňom. O Olintharovi." Bolo čudné to meno vysloviť.

Vlastne som prvý raz po rokoch povedala nahlas meno kráľa bohov, vládcu aesymarskej Dvanástky a pána nebeského svetla. Bytosti, ktorá nás splodila.

Nebesá za nami osvetlila hviezda. Zahorela žiarivým plameňom a vzápätí sa stratila v tme. Nemusela som sa ani obrátiť, aby som vedela, že padla.

DRUHÁ KAPITOLA

MORE A PÔDA

Loď s príhodným menom *Snaha* si razila cestu vlnami, zanechávajúc za sebou riavu bielej peny. Jej trup sa prehýbal pod váhou ranného úlovku. Vytiahla som na palubu ďalšiu sieť a svaly ma pálili, keď sa mi lano zahrýzalo do dlaní. Keď som zbadala vrtiace sa strieborné telá, zaškerila som sa. Zvyšní námorníci neochotne, no uznanlivo prikyvovali, keď som náklad vyložila na palubu.

„Dopekla, Thais," zasipel starý Henrik a z vráskavého čela si zotrel pot. „Pri tebe vyzeráme ako malé decká."

„Možno by si mal jesť viac toho, čo lovíš," neodpustila som si a rozosmiala tak zvyšok posádky. „Potrebuješ na tie vycivené ručičky nabrať svaly."

Kapitán Jorik zavrtel hlavou a zaškľabil sa. „Mal som vedieť, že nemám uzatvárať stávky s kýmkoľvek od Morvarenovcov. Tvoj brat ma varoval, ako veľmi nám vyčistíš mešce."

Od svitania sme boli na mori a skúmali hlboké prúdy, kde plávalo najviac rýb. Na plavbu som sa pridala na Sulienovu žiadosť, no zároveň som sa potrebovala čímsi zamestnať. Fyzická práca mi vždy pomáhala poradiť si s nepokojnou energiou.

„Ešte jeden výlov," oznámil Jorik a ukázal k sľubne pôsobiacej mase tmavej vody. „Kým sa prúdy zmenia, vrátime sa."

Postavila som sa k sieti a morská voda mi vyšplechla na slnkom zohriatu pokožku. Táto práca bola neľútostná, no priamočiara: bez pretvárky

a skrytých rizík, len svaly pripravené obrať more o jeho poklady. Na pár hodín som mohla na všetko zabudnúť a stratiť sa v rytme nahodení a výlovov.

„Užívaš si to až príliš," neuniklo Henrikovi, keď si opäť utieral čelo a sledoval, ako navíjam lano.

„Určite je to lepšie ako celý deň otvárať ustrice," skonštatovala som a skontrolovala váhu siete. „Navyše tu sa môžem porezať jedine o lano."

„Pravda, no ustrice sa nevzpierajú, keď ich vyťahuješ z vody," ozval sa s úškrnom Tam. „Ryby majú väčšiu guráž."

„To aj ja," odvetila som a opäť rozosmiala námorníkov.

Posledná sieť už padala dole poriadne zaťažená a takmer nás stiahla ku dnu. Schmatla som svoju časť lana a ťahala. Z pliec sa mi začalo šíriť povedomé pálenie. Muži navôkol hundrali a nadávali, keď úlovok vyťahovali.

Bez premýšľania som potiahla ešte silnejšie a sieť preskočila cez bok lode, akoby bola prázdna.

„No doriti," skonštatoval Tam, keď nechápavo sledoval, ako ľahko som si poradila s poriadne namáhavou prácou. „Buď sme dobre trafili prúd, alebo…"

Dočerta!

Zovretie som povolila tak rýchlo, až Henrik takmer spadol.

„Dávaj pozor!" vyštekol, keď mu trhlo lanom v dlaniach.

„Prepáč." Opäť som lano pevne chytila, no tentoraz som nedopustila, aby na mňa naplno doľahla váha. Moje plecia bolestivo zaprotestovali, avšak nie pre vyvinuté úsilie, ale skôr z náhlej potreby predstierať, aké to bolo náročné. S Thatcherom sme vždy boli oveľa silnejší než ostatní, čo bol ďalší dôsledok nášho nevšedného pôvodu.

„Je to ťažšie, než sa zdá," vysvetlila som.

„Kto by to povedal," zašomral Henrik. Červenú tvár mal zmáčanú potom.

Zo siete konečne vytiekla všetka voda a ryby dopadli na palubu. Chlapi vyzerali spokojne.

„Dobrá práca," usúdil Jorik, keď si prezeral úlovok. „Zvládla si to výborne, Thais. Väčšina suchozemcov nevydrží v tomto tempe celý deň."

Napriek obavám ma kompliment zahrial pri srdci. „Dobre mi padlo dostať sa na vodu," odpovedala som. „Vďaka, že som sa mohla pridať."

Keď sme zakotvili, v prístave to žilo. Kňazi už zjavne opustili lode a priniesli so sebou dostatok služobníctva, aby zaplnili celú dedinu.

„Thais!“ Dedinská liečiteľka Lira ku mne rázne prikročila. Do sivých vlasov mala vpletené malé mušle. V Soľnom Hrebeni ošetrovala všetky oškreté kolená a liečila každú horúčku, odkedy som si len pamätala.

„Ahoj, Lira,“ pozdravila som ju a moju zvedavosť vystriedala úzkosť. „Čo ťa privádza do prístavu? Potrebuješ pomoc so šitím?“

Jej veselý smiech bol nákazlivý. „Len dohliadam na našich významných návštevníkov. Dávam pozor, aby príliš nestrašili deti,“ prehodila veselo, avšak keď pohľadom zabehla k lodiam, jej výraz zvážnel. „Vypytujú sa, Thais. Viac než zvyčajne.“

„A pýtali sa…“ Sťažka som preglgla. „Pýtali sa na niekoho konkrétneho?“

Lirina mozoľnatá dlaň stisla tú moju. „Zatiaľ nie, no obzvlášť sa zaujímajú o mladých ľudí vo veku od dvadsať do tridsať rokov.“ Jej oči boli napriek pokročilému veku jasné a prenikavé. „Dávaj si pozor, dieťa. Vy obaja sa majte na pozore.“

Lira sa nikdy nevypytovala na podrobnosti, no práve ona pomáhala pri našom pôrode, takže bola svedkom posledných chvíľ mojej mamy. V tých prvých strašných týždňoch pomáhala Sulienovi, kým sme boli príliš malí a krehkí a on príliš zlomený žiaľom, aby sa o nás dokázal poriadne postarať. Ak niekedy mohol mať ktosi podozrenie, bola to ona. Napriek tomu nevyzvedala.

„Dáme,“ sľúbila som, hoci tvárou v tvár tej obrovskej hrozbe to znelo nepostačujúco.

Lira mi ešte raz stisla ruku a vytratila sa, no jej varovanie sa mi ozývalo v mysli, aj keď som si prevzala dennú plácu a zamierila domov uličkami dediny.

Prešla som okolo chrámu na kopci a zbadala, ako sa so starešinom Kethom zhovára hlúčik postáv v žiarivobielych odevoch. Dokonca aj z diaľky z nich sršala dôležitosť tých, čo slúžia božskej ríši Voldaris.

Jeden z nich pozrel priamo na mňa a ja som sa na zlomok sekundy cítila celkom odhalená, akoby tie prázdne oči videli priamo do tajomstiev vypálených v mojom srdci. Potom sa však vrátil k rozhovoru a ja som sa ponáhľala preč na roztrasených nohách.

Upokoj sa. Nedokáže čítať myšlienky, pripomínala som si.

Aj tak som však pridala do kroku a všimla si, že sa mi chvejú ruky.

Keď som prišla domov, Thatcher sa rozvaľoval vo svojom obľúbenom kresle pri kozube a otesával kus naplaveného dreva.

„Nechaj ma hádať. Zatočila si so všetkými námorníkmi a oni si ešte stále lámu hlavu nad tým, ako si to dokázala."

„Tak nejako." Usadila som sa oproti nemu a zobrala si od Suliena čaj, ktorý mi priniesol z kuchyne.

Chvíľu sme sedeli v príjemnom tichu. Bol to náš večerný rituál. Sulien si čítal akúsi starú knihu, Thatcher ďalej stružlikal a ja som nechala napätie z dňa skĺznuť mi z pliec.

„Dnes si pôjdem ľahnúť skôr," oznámila som, keď som dopila čaj, vstala a ponaťahovala sa. „Zajtra ma čaká ďalší dlhý deň, ak bude mať Jorik o moje služby záujem."

„Bol by blázon, ak by nemal," prehodil Thatcher, pričom ani nezdvihol zrak. „Dnes si mu zarobila viac než jeho zvyčajná posádka za týždeň."

Vykročila som k svojej izbe. „Zajtra zrejme prídem neskôr, nečakajte na mňa. Jorik má narodeniny, a ak s nimi budem celý deň na vode, budú očakávať, že sa k nim pridám na oslavu."

„Thais." Sulien ma oslovil natoľko varovným tónom, až ma oblial studený pot, s rovnakou ráznosťou, ako keď sme boli deti a snažili sa posúvať isté hranice. „Možno to momentálne nie je najlepší nápad."

Obrátila som sa k nemu a zdvihla obočie. „Čo presne? Skočiť na pohárik? Odkedy ti prekáža, že chodím do krčmy?"

„Odkedy ti pripadá ako skvelý nápad spiť sa do nemoty a stratiť ostražitosť, keď ju najviac potrebuješ." Sulien odložil knihu a na vetrom ošľahanej tvári sa mu rozhostil vážny výraz. Roky strávené vyťahovaním sietí a prácou v ustricových liahňach na ňom zanechali stopy. V dôsledku častého predklonu sa neustále hrbil a ruky mal plné mozoľov a jaziev od nespočetných poranení z mušlí a lán. Vlasy mu už celkom ošediveli a vrásky okolo bledomodrých očí svedčili o dlhých rokoch žmúrenia do slnka a slaného oparu.

„Ale no tak," zasmiala som sa, hoci aj mne samej to znelo silene. „Viem piť. Nespravím žiadnu hlúposť."

Sulien pomaly vstal a jeho kĺby po celodennej práci okamžite zaprotestovali. Keď sa narovnal, odrazu pôsobil vyššie a hrozivejšie než láskavý muž, ktorý nás vychoval. „Thais, keď piješ, nie si opatrnejšia, ale ľahkovážnejšia. A presne to si teraz nemôžeš dovoliť."

„Neexistuje, že po pár pohárikoch nad sebou stratím kontrolu…"

„Tvoja moc je čoraz silnejšia. Vídam ťa šúchať si ruky, akoby ťa pálili. V noci mizneš častejšie, než si to robievala predtým." Pristúpil ku mne bližšie a zavŕtal do mňa pohľad svojich svetlých očí. „Čo sa stane, keď sa opiješ v krčme a niekto ťa napríklad rozhnevá? Čo ak vybuchneš a z dlaní ti začnú vytryskovať tie hviezdy?"

Jeho slová boli ako facka. Dokonca mi líca zaliala skutočná červeň. „Ale ja by som…"

„Si príliš ľahkomyseľná." Hlas sa mu trocha zlomil a tvárou mu prebleslo zúfalstvo. „Tvoje obranné múry začínajú praskať a alkohol ich neposilňuje, Thais. Strháva ich."

„To by stačilo," ozval sa tichým hlasom Thatcher, no ani jeden sme mu nevenovali pozornosť.

„Dávam si pozor," bránila som sa a vôbec sa mi nepáčilo, ako defenzívne to znie. „Po celý ten čas si dávam pozor. Skrývam, čo som zač, snažím sa byť nenápadná a spravila som všetko, čo si odo mňa chcel…"

Nesúhlasne pokýval hlavou a zvesil plecia. „Nemôžem o teba prísť, nie *ich* vinou. Jednoducho to nezvládnem."

„Otec," oslovil ho nežným, no rozhodným hlasom Thatcher a vstal. „Zajtra večer tam zájdem s ňou. Dohliadnem, aby nevyviedla dáku hlúposť." Veľavýznamne na mňa pozrel. „Nemám pravdu, Thais?"

Mlčky som prikývla, pretože hlas by ma asi zradil.

„Ste dobré deti," povedal napokon a s povzdychom sa opäť posadil. „Lepšie, než si zaslúžim, ibaže…" Zadíval sa na nás s vyčerpaným pohľadom. Zmáhala ho nielen fyzická únava, ale aj nekonečné vyčerpanie človeka, ktorý dávno pochoval milovanú ženu, dlhé roky vychovával deti, ktoré neboli jeho krv, a žil v neustálom strachu, že si bohovia prídu po to, čo tu po sebe zanechali. „Proste potrebujem, aby ste sa správali rozumne, najmä teraz. Mohli by ste to pre mňa spraviť?"

„Iste," vytisla som zo seba s námahou. „Samozrejme, že môžeme."

Úsečne prikývol a vzal si knihu, no keď obrátil stránku, videla som, že sa mu chvejú ruky.

Chvíľu som len postávala a sledovala, ako predstiera, že číta. Stislo mi srdce. Chalupa mi odrazu pripadala príliš malá a miestnosť neznesiteľne stiesňujúca.

„Kam ideš?" chcel vedieť Thatcher, keď som vykročila k dverám.

„Na prechádzku," odvetila som. „Potrebujem čerstvý vzduch."

Večerný vánok mi udrel do tváre, len čo som prekročila prah, no vôbec to nepomohlo. Váha Sulienovej úzkosti ma zatláčala do zeme. Hľadel na mňa ako na nabitú zbraň, ktorá každú chvíľu vystrelí. Lenže možno presne to bol môj večný údel, byť rizikom pre všetkých, na ktorých mi záležalo.

Pritlačila som si na oči dlane, aby som sa prinútila sústrediť a rozpliesť divoký vír pocitov. Nutnosť mať sa na pozore aj nevyhnutnosť skrývať svoje schopnosti a chrániť tajomstvá našej rodiny sa mi sťahovali okolo hrude ako príliš tesne omotané lano.

Občas som Thatcherovi závidela jeho nenútenú slobodu, schopnosť konať bez zdrvujúcej váhy možných dôsledkov.

Bezmyšlienkovito som vykročila preč. Potrebovala som… čo som vlastne potrebovala? Určite nie byť sama so svojimi myšlienkami. A rozhodne som sa nechcela vrátiť dnu a tváriť sa, že je všetko v poriadku.

Potrebovala som sa cítiť ako *normálna* bytosť.

⚔

Marela som našla v tesárskej dielni. Ostal tam po pracovnej dobe, sklonený nad kusom dreva. Okolo chodidiel sa mu hromadili hobliny pripomínajúce svetlé kvety a vzduch voňal po cédri. Keď som vošla, zdvihol pohľad a tvár sa mu rozžiarila starou známou nekomplikovanou radosťou. Hoci to medzi nami bolo z mojej strany sebecké, dočasné, opatrné a navyše plné lží, prinášalo mi to útechu.

„Thais," oslovil ma srdečne a položil rezbársky nôž. „Zdá sa, že si mala náročný deň."

Usadila som sa na stoličku vedľa pracovného stola a odrazu som sa skutočne cítila bez energie. „Natiahla sa ti práca?"

Zapýril sa. „Dobre vieš, že nepracujem." Usmial sa a ukázal na predmet, ktorý práve vyrezával – krehko pôsobiaceho morského vtáka. „Potreboval som premýšľať."

Šlo o nádherný kúsok. Každé pierko bolo detailne prepracované a krídla pôsobili, akoby bol zachytený v lete. „Je to krásne."

„Nie je to nič zvláštne," oponoval mi, no zjavne bol na seba hrdý. „Potreboval som si zamestnať ruky."

Marel tiež vyrástol v Soľnom Hrebeni. Pracoval na rybárskych lodiach, odkedy vedel zaobchádzať s udicami, no jeho skutočnou vášňou bolo drevo.

„Chceš sa o tom pozhovárať?" spýtal sa a jeho ruky na okamih znehybneli.

Vždy bol veľmi vnímavý, asi preto ma to k nemu ťahalo, no zároveň pre mňa predstavoval riziko. Slnkom vytiahnuté plavé vlasy sa mu ligotali vo večernom svetle, ktoré do dielne dopadalo cez okná, a orieškovohnedé oči akoby sa dívali priamo cez každú masku, ktorú som sa práve rozhodla si nasadiť.

„Počul som, že si dnes bola s Jorikovou posádkou na mori," pokračoval, keď som sa nemala k odpovedi. „Muselo to byť iné než starať sa o ustricové liahne."

„Bolo to fajn," odvetila som a pristihla sa, že sa usmievam. „Možno som sa aj trocha predvádzala."

Marel sa srdečne rozosmial. Presne to som teraz potrebovala. „O tom nepochybujem. Nikdy neodoláš výzve." Oprel sa o pracovný stôl a zadíval sa mi do tváre. „Ale aj tak ťa čosi škrie. Poznám ten výraz. Snažíš sa dačo rozlúsknuť."

Vnímavý, pomyslela som si. Asi až príliš. Na jeho vlastnú škodu.

„Prejdeš sa so mnou?" navrhla som, pretože som túžila po otvorenom priestranstve.

Prikývol a bez váhania odložil nástroje. „Kam?"

„K útesom. Chcem vidieť more."

„Plaviť sa celý deň na lodi ti nestačilo?" Potmehúdsky sa usmial.

„Veru nie."

Dedinu sme nechali za sebou a vykročili po kľukatej cestičke vedúcej k pobrežným výbežkom. Slnko už zapadalo za horizont a vodu sfarbovalo do zlatistých a purpurových odtieňov. Najprv sme kráčali v uvoľnenom tichu, no cítila som, že ma Marel pozoruje.

„Porozprávaj mi o sebe," vyhŕkla som v náhlej potrebe sústrediť sa na čosi iné než vlastné strachy.

Neubránil sa úsmevu. „Čo také?"

„Netuším. Čím si chcel byť ako dieťa? Kým si sa stal rybárom?"

„Námorníkom," odpovedal bez zaváhania. „Chcel som vidieť svet, dostať sa zo Soľného Hrebeňa. Objaviť vzdialené brehy a spoznať nevšedných ľudí."

„Čo to zmenilo?"

Zvážnel. „Keď otec zomrel, niekto sa musel postarať o mamu. Potrebovala istotu viac ako ja dobrodružstvo. A tak som pokračoval v rybárčení a poriadne sa v remesle vyučil."

„Ľutuješ to?"

„Niekedy," priznal. „Lenže následne si spomeniem na život, ktorý som si tu vybudoval, na ľudí, na ktorých mi záleží." Pozrel na mňa. „Napokon som dospel k názoru, že za dobrodružstvom nie je nutné odchádzať na nové miesto. Niekedy je podstatnejšie nájsť dačo, kvôli čomu sa oplatí ostať."

Jeho slová ma prinútili zastať. Vždy na mňa mali tento účinok. „Marel…"

„Viem, že ťa čosi trápi," prerušil ma pokojným hlasom. „Vidím na tebe, ako sa neustále kontroluješ. Pôsobíš, že sa pripravuješ na nejakú katastrofu."

Obrátila som sa k nemu tvárou. „Ako si…"

„Pretože to poznám. Keď mi zomrel otec, celé mesiace som čakal, že sa podobná tragédia zopakuje, že to tentoraz postihne mamu." Načiahol sa a vzal ma za ruku. „Čo ťa tak veľmi trápi, Thais? Čoho sa bojíš?"

„Niekedy snívam o tom, že odtiaľto odídem," pokúsila som sa odviesť pozornosť inam, „lenže moja rodina je komplikovaná. Potrebujú ma a, pravdupovediac, aj ja potrebujem ich. Časť mňa by odtiaľto najradšej niekam vypadla a nikdy sa nevrátila, no zároveň ma k tomuto miestu viaže silné puto. V skutočnosti zrejme nemám na výber," zamrmlala som.

„Možnosť voľby je tu vždy," oponoval rázne. „Zrejme nie ľahkej ani dobrej, ale vždy je prítomná."

Dostali sme sa až na vyhliadku na útesoch, ku kúsku trávy posiatemu kvetmi v ústraní, kde som osamote strávila dlhé hodiny. Okolo nás sa týčili megality a pod nami sa rozprestieralo nekonečné more, v ktorom sa odrážal západ slnka.

„Máš pravdu," súhlasila som a posadila sa do vyhriatej trávy. „Človek si vždy môže vybrať, ibaže niekedy sú všetky možnosti otrasné."

Marel si ku mne prisadol. „V takom prípade si musíš zvoliť tú najmenej zlú. A nájsť spôsob, ako žiť s následkami."

Zadívala som sa naňho a pozorne si ho prezrela. Sledovala som krivku jeho výraznej sánky. Bol príťažlivý nenápadným, netradičným spôsobom, no zároveň spoľahlivý, úprimný a čestný. Ak by som si trúfla, bol by môj.

„Čo ak by som ti povedala, že chcieť byť so mnou je otrasný nápad?“ neubránila som sa otázke, no okamžite ju oľutovala. Dostala som sa príliš blízko k pravde.

Chvíľu mlčal a premýšľal. „Povedal by som, že sa ma snažíš odplašiť, a zaujímalo by ma, prečo to robíš.“

„Nesnažím sa ťa odplašiť,“ nútene som sa zasmiala. „Len vravím… neviem. Možno som videla priveľa putovných predstavení, všetkých tých dramatických príbehov o prekliatych milencoch a tragických koncoch.“

Marel sa usmial a z tváre sa mu čiastočne vytratilo napätie. „Bojíš sa tragického konca? Thais, žijeme v rybárskej dedine. Polovica chlapov sa nikdy nevráti z morských hlbín. Život tu je určite nebezpečný.“

„V tom máš zrejme pravdu.“

Opäť ma chytil za ruku. „Pozri, viem, že ti čosi robí starosti, no nemusíš tomu predsa čeliť sama.“

Tiež som sa k nemu načiahla, pritiahla ho k sebe a on ochotne zareagoval. Objal ma a nechal ma zaboriť si tvár do jeho krku. Pobozkal ma s doposiaľ neznámou naliehavosťou a ja som sa pocitu poddala, dychtivá aspoň na okamih zabudnúť na svoje tajomstvá. Existovali len Marelove ústa na mojich perách, jeho prsty v mojich vlasoch a jednoduché spojenie, po ktorom som túžila.

„Si si istá, že to dnes v noci chceš?“ šepol mi do úst a jeho orieškové oči skúmavo pátrali v mojej slabo osvetlenej tvári. „Nechcem prekročiť hranice, najmä ak nie si v poriadku.“

„Potrebujem to,“ odvetila som a bola to tá najúprimnejšia vec, akú som dnes vypustila z úst.

Nežne mi rukou prechádzal po sánke a hrdle až k priehlbinke, kde mi pod tenkou kožou pulzovala krv.

„Trasieš sa,“ skonštatoval šepky.

„Som v poriadku.“ Obom nám bolo jasné, že klamem. Odkedy som vyšla z našej chalupy, bola som na pokraji zrútenia.

„To sotva,“ zareagoval Marel a bruškom palca mi prešiel po spodnej pere. „No neprekáža mi to. Pri mne sa nemusíš na nič hrať.“

Stiahla som ho k sebe a nenásytne bozkávala, všetky svoje strachy som pretavila do potreby po dotyku. Odpovedal s rovnakým nasadením, keď mi prsty vplietol do vlasov a jeho bozky sa prehĺbili.

Pomohli sme jeden druhému z oblečenia a naše pohyby boli dychtivé, ale skúsené. Za posledných pár rokov sme sa tejto aktivite venovali nespočetne veľakrát, ibaže dnes to bolo akési iné. Prešľapovali sme na okraji priepasti pravdy, ktorú som pred ním nemohla odhaliť, no on ju aj tak tušil.

Marelove ruky už moje telo dôkladne poznali, takže presne vedel, kde sa ma dotknúť a pritlačiť, aby vyprovokoval moje vzdychy. Tentoraz však pátral s novou nežnosťou, akoby si chcel do pamäti uložiť každý milimeter.

„Ako je možné, že si taká krásna?" zašomral s ústami pritlačenými k môjmu plecu a v hlase sa mu zračil nefalšovaný úžas.

Rada by som mu vysvetlila, že to nie je prirodzené a že je so mnou čosi v neporiadku, hoci by som mu k tomu nemohla povedať viac. Slová mi však uviazli v hrdle, keď perami našiel citlivé miesto na mojej šiji.

Na okamih sa zháčil a načiahol po odhodenom oblečení. „Vydrž chvíľu," povedal a z vrecka vytiahol akýsi balíček. Stačilo zopár efektívnych pohybov a bol pripravený.

Naše telá sa spojili na mäkučkej tráve a nad našimi hlavami sa začali na tmavnúcej oblohe objavovať prvé hviezdy, ako diamanty roztrúsené na zamate. Snažila som sa na ne sústrediť, ukotviť aspoň časť svojej mysle v niečom inom než v pocitoch, ktoré ma práve premáhali.

„Nechaj to na mňa," šepol nežne. „Dovoľ mi postarať sa o teba."

Pri všetkých našich predošlých schôdzkach som zakaždým prevzala kontrolu. Určovala som tempo. Dnes som sa poddala jeho láskavému naliehaniu.

Ruky aj pery mal všade, vychutnával si každý centimeter mojej odhalenej pokožky. Z úst sa mi nekontrolovateľne drali vzdychy a chrbát sa mi prehýbal.

„Marel," hlesla som.

„Viem," odvetil do mojej pokožky. „Viem, láska. Je to v poriadku."

Zaľúbené oslovenie ma celkom omráčilo. Ešte nik ma tak nenazval – nie s takou nehou a istotou. A už vôbec nie v takejto chvíli, s telami navzájom prepletenými.

Na chvíľu som si dovolila predstaviť si, aké by to bolo byť ženou, ktorá by mohla milovať bez obmedzení, ženou bez tajomstiev, ktorá by mohla svoje srdce darovať, než aby si ho brúsila ako zbraň.

Lenže predstavu vzápätí rozbila realita. Netušil, čo som zač. Nevedel, že milovať ma môže byť tá najnebezpečnejšia vec na svete. Naše spojenie som si však vychutnávala až príliš na to, aby som ho teraz pustila.

Zaplavil ma nekonečný pocit viny. Marel si predsa zaslúžil niekoho, kto by ho miloval a nie využíval ako bezpečný prístav, keď sa chcel cítiť ako bežná bytosť. Najhoršie však bolo, že aj keby som bola normálna smrteľníčka alebo mu mohla povedať pravdu, zrejme by som mu nedokázala v rovnakej miere opätovať city, aké ku mne zjavne prechovával on.

Keď sa naše telá spojili, starostlivo zadržiavaná energia sa začala prebúdzať. Snažila som sa ju potlačiť, sústrediť sa výlučne na Marela.

Najprv sa pohyboval pomaly, s očami upretými na mňa. Keď som však reagovala na jeho dotyky a vábila ho do hlbín svojho tela, neha ustúpila naliehavosti. Zúfalej túžbe.

„Bože, Thais," zalapal po dychu a čelo si pritisol na moje. „Je to s tebou také…"

Nedokázala som zareagovať slovne, a tak som sa k nemu len privinula bližšie. Vtom môj pohľad upútali žiarivé svetlá na oblohe a s rastúcou panikou som si uvedomila, že začínajú pulzovať.

Napätie sa mi zbieralo v hrudi, až som mala pocit, že mi roztrhne srdce. Nechty som zaborila do Marelových pliec. K svetelným bodkám sa pridávali ďalšie a ďalšie, a ich esencia žiarila čoraz výraznejšie.

„Pozri sa na mňa," šepol Marel, pretože zaregistroval moje rozptýlenie. „Ostaň tu so mnou, Thais."

Pokúsila som sa sústrediť na jeho tvár, na spôsob, ako mu plavé vlasy padali do čela, aj na túžbu črtajúcu sa v jeho očiach. Lenže moc v mojom vnútri neustále rástla a napriek všetkému úsiliu potlačiť ju začínala presakovať na povrch a chystala sa ma celkom pohltiť.

Rozkoš sa vo mne hromadila a zaplavovala ma vo vlnách, ktoré ma nútili chvieť sa a stonať v jeho náručí. Vtedy som stratila všetku kontrolu a hviezdy nad nami sa jagavo prebrali k životu.

Zachvátila ma hrôza, hoci v mojom tele ešte doznievalo potešenie z vyvrcholenia. Súhvezdia sa samy od seba premieňali, tvorili špirály a krivky, ktoré sa pohybovali v tom istom rytme ako my pred chvíľou.

Zúfalo som sa snažila povolať energiu naspäť, prinútiť hviezdy vrátiť sa k svojim pôvodným konšteláciám, no bolo to ako pokúšať sa prehradiť rieku holými rukami. Čím viac som sa vzpierala, tým jasnejšie žiarili, až kým nepulzovala celá obloha. Bohovia, veď to mohla vidieť celá dedina.

Doriti.

Stuhla som.

„Thais?" Marel postrehol, že sa čosi deje. „Stalo sa niečo? Ublížil som ti?"

„Nie," zaklamala som roztraseným hlasom. „Nič sa nedeje."

Marel sa mi zadíval do tváre, pretože som ho zjavne nepresvedčila. Vzal mi tvár do dlaní a palcom zotrel slzy, ktoré sa mi stihli skotúľať na líca, hoci som si to vôbec neuvedomila.

„Mrzí ma to," šepla som.

„Nemusí," odvetil rozhodne. „Len zostaň pri mne."

„Nemôžem." Uhla som pohľadom.

Aj tak som však cítila, ako pátra v mojej tvári po odpovediach. Opäť ma začala zožierať vina. Načiahla som sa, aby som si ho privinula bližšie a potlačila vzlyk, ktorý sa mi dral z hrdla, pretože som ho nedržala z túžby, ale v snahe skryť pred ním, čo sa nám dialo nad hlavami. Jas začal postupne pohasínať, a keď som si konečne trúfla pozrieť na oblohu, hviezdy sa pomaly vracali do pôvodného stavu.

Ak si čokoľvek všimol, nekomentoval to.

„Mala by som ísť," zašomrala som.

„Kiežby som vedel, čo povedať. Chcem ti pomôcť, Thais, byť tu pre teba, keď to potrebuješ, no tápem," skonštatoval, hoci ma zovrel pevnejšie. „Vieš, že mi môžeš povedať čokoľvek."

Bohovia, takto to pre Marelovo dobro nesmelo pokračovať. Nemohla som byť taká sebecká.

„Ďakujem za dnešný večer," povedala som napokon, odtiahla sa a začala sa obliekať.

Až keď som bola tak ďaleko, že ku mne nemohli doľahnúť jeho otázky či sladké slovká, ktoré by moju vinu len prehlbovali, dala som slzám aj výčitkám voľný priechod.

TRETIA KAPITOLA

POSLEDNÉ SVETLO

„Spadne ti to," zhodnotil Thatcher, keď sledoval, ako bojujem s fľašou vína, ktorú mi do rúk na poslednú chvíľu vopchal Sulien.

„Určite mi to…" Fľaša sa mi šmykla, no zachytila som ju na hrudi. „Drž hubu."

Ten smrad sa rozrehotal. „Vezmem to?"

„Mám to pod kontrolou." Kôš som si pritisla bližšie k boku a snažila sa nájsť spôsob, ako nepripomínať naloženú mulicu. Dole k jaskyniam sa zo všetkých strán hrnuli hlúčiky ľudí.

„Jorik má už poriadne vypité," všimol si Thatcher a kývol smerom k rybárovi, ktorý sa pri chôdzi mierne tackal.

„Dobre robí."

Posledné dva týždne ubehli ako voda. Vždy keď to dovolilo počasie, pridala som sa k Jorikovej partii. Vrhla som sa do práce a držala sa čo najďalej od pevniny. Keď lode nemohli vyplávať, lúpala som ustrice a opravovala siete v kôlni. Do dediny som príliš nechodievala. Radšej sa poriadne zničiť než riskovať odhalenie.

Cestička k jaskyniam bola plná, no neboli tu len naši súkmeňovci, ale aj kupci, ktorí prišli na festival v predstihu.

„Tam je Marel," ozval sa Thatcher a jeho tón ma okamžite popudil.

„A čo má byť?"

„Nič, len to spomínam."

Vpredu v skupinke ľudí som zachytila plavú hlavu. „Ani s tým nezačínaj."

„S čím presne? S ničím nezačínam," bránil sa. Z jeho širokého úškrnu mi však bolo jasné, že presne to robí. „Mimochodom, vypytoval sa na teba."

„Kedy?"

„Dnes ráno. Chcel vedieť, či sa tu večer objavíš."

Tvár mi zaliala neúprosná červeň. „A čo si mu povedal?"

„Že tu budeš. Teda pokiaľ sa nerozhodneš skočiť z útesov."

„Thatcher."

„Čo? Veď je to výstižné." Provokačne zdvihol obočie. „Celý týždeň sa tu premávaš, akoby niekto zomrel."

„Niekto by skutočne mohol zomrieť."

Chlad v hlase som nedokázala potlačiť. Thatcherovi okamžite zliezol úsmev z tváre. Chvíľu sme mlčky kráčali bok po boku, ochromení ťažobou nadchádzajúcich udalostí.

„Počuj," oslovil ma o čosi tichšie, „všetko bude v poriadku."

Chcela som mu veriť, bohovia, tak veľmi som po tom túžila, až ma to bolelo.

„Jasné," odvetila som. „Samozrejme."

Na okamih sa na mňa pozornejšie zadíval a napokon prikývol. „Dobre. Poďme už, nech Lira nezačne bez nás."

Keď sme dorazili do jaskýň, boli už dosť plné. Niekto dokonca stihol zapáliť všetky pochodne a ich plamene šľahali, trblietali sa a vrhali tiene na steny jaskyne. Toto miesto som už od detstva zbožňovala. V jaskyni panovala vďaka zakriveniu stien dokonalá akustika, čo pomáhalo ozvene niesť hlas zvučnejšie. Sem chodila dedina oslavovať špeciálne príležitosti: narodenia, svadby, dobrú úrodu alebo úspešné prežitie búrky.

„Thais!" Lira na nás zamávala so svojho miesta takmer v strede priestoru. „Dokonalé načasovanie. Potrebujem zavesiť zopár týchto kúskov."

Podala mi šnúru s úlomkami morského skla. Na chvíľu som celkom stuhla, pretože sklo zdanlivo pulzovalo svojím vlastným rytmom a ja som si nebola istá, či nie som zdrojom jeho energie. Šlo o bežný optický klam, no Thatcher mi šnúru aj tak pohotovo vzal.

„Spravím to," ponúkol sa. „Thais sa bojí výšok."

„Nebojím sa…"

„Ozaj sa ich desí," pokračoval, keď vykročil k stene jaskyne. Až vtedy som sa dovtípila, čo práve robil. Zasiahol, aby odpútal pozornosť, pretože si tiež myslel, že som to spôsobila ja. Vždy mi kryl chrbát. „Stačí, ak je čo i len meter nad zemou, a hneď je totálne paralyzovaná."

„Budete sa dohadovať celý čas?" prerušila ho Lira s úsmevom. „Pretože v takom prípade potrebujem viac vína."

Usadila som sa na deku, ktorú pre nás rozprestrela, a konečne zložila kôš a fľašu. Jaskyňa sa postupne zapĺňala. Rodiny zaujali svoje tradičné miesta, priatelia sa zhlukovali a deti medzi nimi pobehovali ako nadšené šteniatka.

„Víno?"

„Prebohov, áno, prosím."

Naliala mi a ja som si vďačne odpila. Bolo kvalitné, určite lepšie, než náš zvyčajný domáci výber. „Kde si sa k nemu dostala?"

„Včera ho ponúkal obchodník. Vravel, že je odkiaľsi z juhu." Stíšila hlas. „Síce ma stálo polovicu mesačného príjmu, no povedala som si… veď vieš. Špeciálna príležitosť."

Mlčky som prikývla, pretože hlas by zrejme prezradil moje skutočné pocity. Okolo nás sa rozprúdili oslavy. Starešina Keth pristúpil k ohnisku uprostred s trieskami na podpaľovanie, kým Henrik si ladil husle, a tak som už vopred pripravovala svoje uši na nevyhnutne hlučný večer, keď sa všetci tí pripití idioti rozospievajú a nebudú schopní trafiť správny tón.

Keth si čupol k studenému ohnisku a vráskavými, no pevnými rukami prichystal triesky. Kresadlo patrilo ešte jeho starému otcovi a predtým starému otcovi jeho starého otca.

Preskočila iskra a malý ohník sa rozhorel. V silnejúcom svetle vystúpili z tieňov tváre. Niektoré som poznala od narodenia, iné boli v Soľnom Hrebeni síce kratšie, no rovnako srdečne vítané.

„Na tých, čo prišli pred nami," Keth zdvihol svoju čašu. „Aj tých, čo prídu po nás. A na dnešný večer, pretože inej istoty nemáme."

„Na dnešný večer," zopakovali všetci a odpili si.

To bolo celé, žiadne veľkolepé príhovory či komplikované ceremónie, len uznanie času, smrteľnosti a jednoduchej skutočnosti, že sme sa tu ocitli spolu.

„Karty?“ Thatcher sa objavil pri mne, no jeho pohľad už patril kupcom, ktorí sa zhrčili pri jednom z bočných výklenkov.

„Len ich choď obtiahnuť o peniaze,“ prikývla som. „No dávaj si pozor, aby to nebolo príliš očividné.“

„To predsa vždy. Som nenápadný ako letmý vánok.“ Vykročil ich smerom s nenúteným, šarmantným výrazom na tvári.

„Si asi taký nenápadný ako tehla prehodená cez okno,“ zavolala som za ním, a hoci sa zasmial, pokračoval ďalej.

„Poriadne im vyprázdni vrecká,“ skonštatovala Lira.

„Zrejme.“ Sledovala som, ako si prisadol ku skupinke a o sekundu už rozdával karty s nenútenou ľahkosťou človeka, ktorý je už od šestnástich náruživým hráčom. „Vyzerajú, že si to môžu dovoliť.“

Vravu prerušili tóny Henrikových huslí. Vždy začínal piesňou *Rybárov úsvit* a od všetkých sa očakávalo, že budú spievať, či už na to mali vlohy, alebo nie.

A keď sa tak stalo, pridala som sa, pretože som sa odrazu stala súčasťou čohosi väčšieho, než som bola ja sama.

Slaný vietor a ranný príliv, siete vhodené do peny, každý námorník vie, že ho more volá do vody.

Bola to pracovná pesnička, slúžila na udržanie rytmu pri vyťahovaní sietí a opravovaní povrazov. Lenže tu v jaskyniach, kde sa naše hlasy odrážali od kamenných stien, znela ako óda na spolupatričnosť.

„Zatancuješ si?“

Zdvihla som zrak a zazrela Marela, ako mi ponúka ruku. Opatrne sa usmieval.

„Tu mi je príjemnejšie,“ odvetila som nie celkom neúprimne.

„Ale no tak, veď je to tradícia.“

„Odkedy?“

„Presne odteraz.“ Doširoka sa usmial. „Rozhodol som sa odštartovať novú tradíciu: tanec s tvrdohlavými ženami, ktoré predstierajú, že nemajú záujem.“

„To je podivne konkrétne.“

Lira vyprskla do svojho pohára. „Len si s ním zatancuj, Thais. Kým sa z toľkej romantiky nepovraciam.“

Zagánila som na ňu, no Marel ma už ťahal na nohy. Priestor okolo ohňa stihli obsadiť iné páry a husle prešli na pomalšiu melódiu.

Intímnejšiu. Až príliš…

Marel bol dobrý tanečník. Dlaňami ma pevne držal okolo pása a viedol prirodzene, nenútene. Mimovoľne sme urobili sled krokov, otočiek a figúr, ktoré sme sa v Soľnom Hrebeni všetci naučili už ako deti. Pristihla som sa, že pozorujem jeho tvár a snažím sa v sebe prebudiť pocity, ktoré by som po toľkom spoločne strávenom čase voči nemu azda mala prechovávať. Iste, mala som ho rada a túžila som po ňom, no akékoľvek hlbšie emócie pod povrchom priam až okato absentovali.

„Vyhýbaš sa mi," skonštatoval, keď nám choreografia tanca umožnila priblížiť sa k sebe.

„Kdeže."

„Ozaj? Pretože tento týždeň som trikrát zašiel k ustricovým liahňam a nikdy sa mi na teba nepodarilo naraziť."

Šliapla som mu na nohu, zrejme drsnejšie, než bolo potrebné. „Prepáč."

„Vieš, väčšina ľudí by považovala za nezdvorilé stúpiť niekomu na nohu a vzápätí predstierať ľútosť."

„Väčšina ľudí by považovala za nezdvorilé vypočúvať niekoho počas tanca."

„Nevypočúvam ťa, zhováram sa s tebou."

„Je v tom rozdiel?"

„V jednom prípade sa používajú palečnice."

Neubránila som sa smiechu, a keď som už raz začala, odrazu som nedokázala prestať. Možno to bolo vínom, možno stresom z predošlého týždňa alebo azda len čírou absurditou skutočnosti, že pri tanci na Henrikovu melódiu preberám mučiace nástroje. Smiala som sa, až kým ma nepichalo v boku a musela som sa oprieť o Marelov hrudník, aby som vôbec dokázala stáť rovno.

„Lepšie?" spýtal sa, keď som sa konečne trocha upokojila.

„Lepšie," priznala som.

Pieseň postupne tíchla a ostatné páry sa začali oddeľovať a tlieskať. Marelove ruky však ostávali ovinuté okolo môjho pásu. Uvedomila som si, že ani ja sa od neho ešte nechcem odtiahnuť.

„Thais," oslovil ma ticho.

„Nechaj to tak."

„Veď ani nevieš, čo ti chcem povedať."

„Stačí mi tvoj tón. Chceš viesť vážny rozhovor a na to som už príliš opitá."

Chvíľu mlčal a jeho dlane ma hriali na chrbte. Oslavy okolo nás pokračovali, hudba aj smiech boli čoraz hlasnejšie. Pri ohni sa rozprávali príbehy, no odrazu sme neboli toho súčasťou. Ocitli sme sa v bubline nehybnosti.

„Jedného dňa," odhodlal sa napokon, „niekedy v budúcnosti, sa so mnou pozhováraš? Je ti predsa jasné, že sa musíme porozprávať, však, Thais? Máš dvadsaťšesť, ja takmer tridsať. Nikto ma nezaujíma rovnakým spôsobom ako ty. Budeme okolo seba takto chodiť už navždy?"

„Marel…" skúsila som, no slová mi uviazli v hrdle.

„Viem, že tvojmu bratovi tento spôsob života vyhovuje, no skutočne to tak chceš aj ty?"

Opatrne som cúvla. „O tom sa tu nebudeme rozprávať." Nedokázala som totiž zniesť bolesť v jeho očiach, keď si uvedomil, že mi na ňom nesmierne záleží, no nie spôsobom, aký by sa mu páčil a aký by si zaslúžil. Vzdychol si, v očiach mu pohasla iskra, no aj tak si ma k sebe pritisol bližšie.

„Aspoň mi sľúb, že sa pozhovárame. Raz. Viac nežiadam."

„Sľubujem," odvetila som so všetkou vážnosťou, hoci som vedela, že prísľub nebudem môcť dodržať, prípadne sa náš rozhovor nebude uberať smerom, aký si predstavoval.

„Výborne. To je dobre." Úprimný úsmev mu celkom premenil tvár. Tak veľmi som si zvykla brať si všetko, čo mi ponúkal – útechu, normálnosť, náklonnosť –, a oplácať mu to len tým, čo som dokázala dôveryhodne predstierať. Napriek tomu na mňa hľadel, ako keby som bola celý jeho svet.

Tancovačka pokračovala ešte hodinu, jedna pesnička striedala ďalšiu. Tancovala som s Marelom aj Henrikom, keď prenechal husle niekomu inému. Dokonca aj s Jorikom, ktorý bol už dostatočne pripitý na to, aby bol skutočne zábavný. V jednej chvíli sa objavil Thatcher, požiadal ma o tanec a vykrúcal ma, až kým som sa nerehotala a netočila sa mi hlava.

„Koľko si vyhral?" vyzvedala som, keď ma postavil na zem.

„Dosť." Zjavne bol so sebou spokojný. „Ten z Millhavenu vôbec nevie hrať, no aj tak stavia slušné sumy. Bolo to ako sledovať niekoho hádzať peniaze do mora."

„Dávaj si pozor."

„Neboj sa, postupujem rozumne. Beriem si len toľko, aby bola hra zaujímavá."

Hudba opäť spomalila a páry sa začali oddeľovať. Niektorí zamierili naspäť k svojim dekám a vínu, kým iní zaujali miesta pri ohni, kde sa práve Dorna chystala rozpovedať jeden z jej slávnych príbehov.

„Strašidelné príbehy?" spýtala som sa, keď som sa usadila na Lirinu deku.

„Niečo príhodné na dnešný večer," oznámila Dorna a pohodlne sa usalašila pri ohni. „Starý príbeh o Morthusovi a jeho neveste."

Zopár ľudí dobromyseľne zastonalo. „Už zase?" zvolal ktosi.

Mne však zovrelo žalúdok. Len to nie. Hlavne nie dnes večer.

„Ten je najlepší," nedala sa Dorna. „Navyše vy mladší ste ešte asi nepočuli správnu verziu."

Na druhej strane jaskyne som zachytila Thatcherov pohľad a videla v ňom svoj vlastný nepokoj. Sulien pri ohni celkom zmeravel a v dlani kŕčovito zovrel pohár.

Dorna si odkašľala a pustila sa do rozprávania hlasom, ktorý si vyhradzovala pre tie najdramatickejšie príbehy. „Všetci dobre viete, ako sa tento príbeh začal. Morthus je Aesymarom smrti a kráľom Draknavoru, chladný ako kus ľadu a nezmieriteľný ako príliv. Celé tisícročia vládol svojmu panstvu bez vášne, milosrdenstva a lásky. Lenže ani Aesymar nedokáže tak ľahko rozkázať vlastnému srdcu," pokračovala Dorna. „V jeho veľkolepom chráme pôsobila kňažka menom Osythe. Bola nielen nádherná, ale aj nesmierne bystrá. Jeho smrteľný chrám riadila s toľkou oddanosťou, že to neuniklo ani samotnému Morthusovi. Bola to žena, ktorá sa nebála bohov ani smrteľníkov. Vravela pravdu ešte aj tým, čo ju dokázali zničiť jedinou myšlienkou. A on sa do nej zamiloval."

Okolo ohňa sa rozhostil uznanlivý šum.

„Keď sa však o jeho záujme dozvedel Olinthar," pokračovala Dorna a pri nenútenej zmienke o ňom mi stuhla krv v žilách, „ako kráľ bohov pripomenul Morthusovi božský zákon. Bohovia so smrteľníkmi nelíhali a neženili sa s nimi. Takéto spojenia sú zakázané, ide o ohavnosť proti prírode."

Ten pokrytec, pomyslela som si trpko.

„Lenže Morthus sa až po uši zamiloval," Dornin hlas dramaticky nabral na intenzite. „Postavil sa pred zvyšok Dvanástky na ich veľkej rade a formálne oznámil svoj záujem oženiť sa s Osythe."

Sulien stisol čeľusť a Thatcher sa neisto zamrvil, naprávajúc si pokrčené miesta na košeli.

„Axora sa dožadovala súdneho súboja," pokračovala Dorna. „Ak Morthus porazí ich šampióna, zákon sa podvolí jeho vôli. Ak však prehrá, naveky sa svojho bláznovstva vzdá, také boli podmienky."

„Koho si vybrali?" vyzvedalo jedno z detí.

„Pyraliu," odvetila Dorna s pôžitkom. „Aesymarku ohňa a vášne. Pyralia vkročila do arény ovenčená plameňmi, ktoré tavili kameň, disponujúc ohňom, ktorý dokázal popáliť aj bohov."

Príbeh pokračoval bojom ohňa proti tieňu, vášne proti smrti, trvajúcim tri dni a noci. Morthus napokon vyhral. „Svadba otriasla oboma ríšami," rozprávala Dorna. „Každý z bohov si musel vybrať, na čej strane stojí, a všetci pre to trpeli, bohovia rovnako ako smrteľníci. Doposiaľ nebesá rozdeľujú trhliny z tých čias. Vskutku pozoruhodné však je," Dorna už temer šepkala, no jej hlas sa aj tak niesol celou jaskyňou, „že keď prišiel čas vymeniť si sľuby, Osythe odmietla Morthusovu ponuku povzniesť sa. ‚Chcem ostať smrteľníčkou,' vyhlásila. ‚Pretože som ňou bola aj vtedy, keď si sa do mňa zamiloval.'"

„Čo teda spravil?" spýtala sa Lira, hoci poznala odpoveď.

„Čosi nevídané," povedala Dorna. „Morthus mal ako boh smrti moc nad hranicou medzi životom a posmrtným životom. Načiahol sa do prapodstaty Osythe a jednoducho ju… zmrazil v čase. Nešlo o skutočnú nesmrteľnosť ani božstvo, skôr o akýsi odklad. Preto stále existuje v priestore medzi životom a smrťou a pomaličky starne, pretože je smrteľná."

Aspoň prežila, pomyslela som si s rastúcou zlosťou. *Aspoň mala prístup k božským liečiteľom, ktorí dokážu napraviť a vyliečiť všetko.* Na rozdiel od mojej mamy, ktorú uvrhli naspäť do Elarenu, ríše smrteľníkov, aby zomrela.

„Osythe dodnes žije so svojím milým v Draknavore," dokončila Dorna. „Ich syn sa povzniesol počas posledných skúšok. Je to Xül, Správca zatratených. A Morthus každý deň naďalej dokazuje, že dokonca aj bohovia si môžu zvoliť lásku nad zákon, súcit nad príkaz…"

„Aké romantické," nevydržal to už Thatcher. „A teraz nám porozprávaj dačo, čo sme nepočuli už päťdesiatkrát."

„Nevďačník," vyprskla Dorna, no usmievala sa.

Presunula som sa k Sulienovi, ktorý sa usadil trocha bokom od toho všetkého a dianie sledoval s rozcíteným výrazom. Na jeho vetrom ošľahanej tvári som taký nevídala často.

„Smiem si prisadnúť?" spýtala som sa, no nevyčkala na odpoveď.

„Isteže." Posunul sa, aby mi spravil miesto, a na pleci som pocítila teplý dotyk toho jeho. „Príjemný večer, pravda?"

„Veru." Sledovala som jeho pohľad na druhú stranu jaskyne, predierajúci sa cez roztrúsené hlúčiky a ľudí kolísajúcich sa do rytmu hudby. Dorna sa pokúšala presvedčiť poriadne opitého Tama, aby si sadol, prv než spadne. „Pamätáš si, keď sme s Thatcherom boli ešte príliš mladí na to, aby sme pili víno?"

„Nikdy ste sa nesprávali práve ukážkovo, takže ste si aj tak nejaké uchmatli." Pery mu skrútilo do úškrnu. „Chľastali ste aj moje pivo. Mysleli ste si, že som si to nevšimol."

„Snažili sme sa byť čo najnenápadnejší."

„Raz ste sa tak veľmi opili, že ste ma presviedčali o existencii morských panien, pretože ste jednu údajne videli v prílivových jazierkach."

Zastenala som. „Za tým si stojím."

„To nepochybujem. Minimálne hodinu si mi ju opisovala do najmenších detailov." Odpil si malý dúšok. „Doplnili ste aj pieseň, ktorú si vraj spievala, a nadchýnali sa, ako sa jej v mesačnom svetle trblietal chvost."

„Na našu obranu musím povedať, že sme mali veľmi živú predstavivosť."

„Rozhodne. Raz si polovicu detí v dedine presvedčila, aby ste sa hrali na pirátov, zajali kozu starešinu Ketha a pýtali za ňu výkupné," rozprával láskavým tónom, ktorým zvykol spomínať na naše detstvo. „Musel s vami hodinu vyjednávať, kým ste mu úbohú Georgínu vrátili. Thatcher naliehal, aby ste ho nazývali Kapitán Hrôza, ak si správne spomínam."

„Ešte aj ty si to s nami hral. Dokonca si nám dal aj mapu k pokladu!" Tiež som sa neubránila úsmevu.

Úkosom na mňa pozrel. „Vždy si bola mozgom každej operácie, už ako dieťa. Thatcher mal šarm, no ty si mala plán."

Oslavy boli v plnom prúde. Ktosi odštartoval kolo čoraz nevhodnejších hádaniek a ponad dav sa niesol Thatcherov smiech, keď kupcov nepochybne odľahčil o ďalšie peniaze.

„Vieš, na čo si z vášho detstva pamätám najviac?" spýtal sa odrazu Sulien.

„Na čo?“

„Na otázky. Bohovia, tie vaše otázky nemali konca.“ Potriasol hlavou. „Prečo je obloha modrá? Prečo žijú ryby vo vode? Prečo nedokážeme lietať? Ak som nevedel odpoveď, vypytovali ste sa ďalej, kým ste sa k nejakej nedopracovali.“

„Rozumný postup.“

„Vždy som nesmierne rád sledoval, ako na veci prichádzate.“ Načiahol sa a zastrčil mi za ucho prameň vlasov. „Máš skvelú myseľ, Thais, ostrú ako britva. Si zvedavá a láskavá. Nenechaj nikoho presvedčiť ťa o opaku.“

„Otec…“

„Lenže si tvrdohlavá ako mulica, presne ako ona,“ dodal nežne a v tom hurhaji som ho sotva počula. „Robila presne to isté čo ty, keď tuho premýšľaš. Hrýzla si kútik pery a presne na tomto mieste sa jej objavila vráska.“ Zľahka sa dotkol miesta medzi mojím obočím. „Keď si to prvý raz spravila ako batoľa, takmer mi puklo srdce.“

Pritúlila som sa k mužovi, ktorý ma vychoval ako svoju vlastnú dcéru. „Vieš, že ťa ľúbim, však?“

„Viem.“ Objal ma a pritisol k sebe. „Aj ja teba, rybička, vás oboch. Viac než všetky hviezdy na oblohe dokopy.“

Vravieval nám to, keď sme boli malé deti a v noci nás vydesili nočné mory, prípadne keď sme si poodierali kolená a hľadali uňho útechu. Už roky mi to nepovedal, a preto mi v tej chvíli pri jeho slovách zovrelo hrdlo.

Vtom na mňa doľahla ťažoba celej situácie. Zajtra vyvolajú kňazi mená plnoletých jedincov, ktorí budú musieť pred nich predstúpiť, všetkých vo veku od šestnásť rokov obdarených schopnosťami, a tí sa budú musieť dostaviť na festival. Niektorí tak spravia dobrovoľne, snívajúc o božstve a nesmrteľnej moci, zatiaľ čo iných dotiahnu susedia bažiaci po priazni autorít alebo dokonca rodinní príslušníci, úprimne presvedčení o tom, že skúšky sú pre ich milovaných zaslúženou poctou. Niektorí ľudia sa skrátka desili darov svojich spoluobčanov.

Už sme to zažili. Keď som bola dieťa, moje schopnosti sa ešte neprejavili, no keď som mala šestnásť, po celý čas som sotva dýchala, paralyzovaná strachom, že postačí jediný pohľad na mňa a pravda vyjde najavo. Podozreniam sme sa vyhýbali už dlho, avšak neznamenalo to, že sme boli v bezpečí.

Rozhliadla som sa po jaskyni v snahe uložiť si všetko a všetkých do pamäti.

Vôbec nič netušili, nik nevedel, že jedna z nich by ich všetkých mohla zničiť, že samotná moja existencia predstavovala hrozbu pre ich svet: pre Soľný Hrebeň, oslavu Posledného svetla aj pre každú tradíciu či človeka, na ktorých im kedy záležalo.

A Sulien… čo by mu spravili, keby sa to celé prevalilo?

„Ja," slová mi uviazli v hrdle. Ako by som mu mohla povedať, že sa bojím oňho a nie o seba? Že sa mi obracia žalúdok už len pri pomyslení na cenu, ktorú by za moje tajomstvá musel zaplatiť? Že sa najviac desím toho, čo by odhalenie stálo jeho?

„Mám strach," vytisla som konečne zo seba a jeho zovretie zosilnelo.

„Zo zajtrajška?"

Iba som mlčky prikývla.

„Počúvaj ma." Otočil sa ku mne tvárou a dlaňami mi nežne stisol plecia. „Nech sa zajtra stane čokoľvek, bez ohľadu na to, čo kňazi spravia alebo nespravia, nikdy nič nezmení, čo pre mňa znamenáš. Všetko ostatné je mimo našej kontroly."

Do očí sa mi nahrnuli horúce, naliehavé slzy.

„Lenže čo ak…"

„Žiadne čo ak," prerušil ma rozhodne. „Si moja dcéra. Moja vo všetkých podstatných ohľadoch. Som hrdý na ženu, ktorá z teba vyrástla, pyšný na tvoju odvahu, láskavosť a bystrosť." Usmial sa cez svoje vlastné nepreliate slzy. „Aj tvoja mama by bola na teba pyšná, nesmierne pyšná."

Kým som stihla odpovedať, pripitý spev a falošnú sláčikovú melódiu prerušila ozvena podkov. Rozhovory stíchli, keď ľudia zaregistrovali rytmické klopkanie, ozývajúce sa od vchodu do jaskyne. Hlavy sa za zvukom obracali s výrazom rastúceho zmätenia.

„Zrejme sa niekto už pobral domov," ozvalo sa z druhej strany jaskyne.

Lenže klepot sa približoval, sprevádzaný tichým štrnganím popruhov a opatrným prešľapovaním koní.

Vo vstupe sa objavilo svetlo, zrejme z ohňov pochodní. Ako sa približovalo, v tme sa zhmotnili postavy. Jazdci v bielych rúchach.

Keď ich vodca zosadol a jeho ťažké topánky tlmene dopadli na pieskom zasypanú zem, spev celkom ustal. Stiahol si kapucňu a svetlo ohňa odhalilo

ostré črty natoľko nádherné, ako len také výrazné hrany mohli byť. Pôsobil dokonalo a chladne. Niečo s ním nebolo v poriadku.

„Dobrý večer," oslovil nás a v mĺkvej jaskyni sa jeho hlas zvučne niesol. „Azda nerušíme."

Postavy za ním sa pohybovali s tou istou neprirodzenou meravosťou. Rozostavili sa pri vstupe do jaskyne ako figúrky na šachovnici.

Kňaz sa usmial a biele zuby sa mu zablysli v svetle vyhasínajúcich plameňov.

ŠTVRTÁ KAPITOLA

ZÚČTOVANIE

„Musím uznať, že vaše Posledné svetlo pôsobí oveľa spirituálnejšie, než by som v takejto jednoduchej dedine čakal."

Nikto sa nepohol ani neprehovoril.

„Prirodzene, chceli sme vyčkať na zajtrajšiu ceremóniu, aby sme sa zhostili našej úlohy," pokračoval kňaz nenúteným tónom. „Začuli sme však hudbu a smiech, odrážajúce sa od stien jaskyne." Usmial sa. „Skrátka sme neodolali. Chceli sme sa k vašim oslavám pridať."

Víno sa mi v žalúdku premenilo na kyselinu a napätie okolo mňa hmatateľne zhustlo.

„Viete," pokračoval kňaz, prebehujúc skúmavým pohľadom po jaskyni, „pobyt vo vašej dedine je obzvlášť obohacujúci. Vaša pohostinnosť je… adekvátna." Odmlčal sa a pristavil pri Henrikovi, ktorý zvieral husle, akoby boli jeho štít.

„Minulý týždeň," rozrozprával sa znova kňaz, „sme boli svedkami pozoruhodného nebeského úkazu nad vašimi útesmi."

Sulien totálne stuhol. Netrúfla som si naňho pozrieť, ba ani len sa nadýchnuť. Cez naše spojenie ma bodla Thatcherova rastúca panika.

Úsmev na kňazovej tvári bol čoraz širší. „Medzi vami sa pohybuje ktosi požehnaný."

Slová vrazili do jaskyne a od miesta ich dopadu sa začali šíriť vlny strachu. Tváre ľudí, ktorých som poznala celý život, zohavil strach. Susedia sa začali navzájom podozrievavo premeriavať.

„V každom prípade," kňaz si založil ruky za chrbát a začal pomaly krúžiť okolo ohňa, „božské zákony vyžadujú, že všetci požehnaní sa musia dostaviť na posvätné Skúšky Povznesenia. Istotne chápete, že ide o najvyššiu možnú poctu, akú možno smrteľnej duši udeliť."

Klamár, skrslo mi v mysli tak náhle a razantne, až som slovo takmer vyhŕkla nahlas.

„Avšak," pokračoval, tentoraz s falošným súcitom v hlase, „nie sme nerozumní ani nemilosrdní. Chápeme, že niektorí z požehnaných sa môžu… zdráhať prijať svoj osud. Strach je prirodzený." Svetlými očami prebehol po dave, prezerajúc si tvár po tvári. „Preto ponúkame tejto požehnanej duši možnosť dobrovoľne sa priznať. Nech pred nás predstúpi. Nebudeme sa zbytočne vypytovať."

Rozhostilo sa dusivé ticho. Srdce mi divoko búšilo v hrudi, až som sa bála, že ma zradí čo i len nádych a pritiahnem ich pozornosť.

Kňaz si zjavne vychutnával ticho aj strach, ktorý v ňom úspešne rozsieval. Prešiel popri Lire, ktorá celkom zbledla, aj popri starešinovi Kethovi, ktorý chvejúcimi sa rukami zvieral pohár. Popri deťoch, ktoré sa inštinktívne pričupili pri nohách svojich rodičov.

„Ale no tak," ozval sa opäť. „Človek, ktorý dokázal rozohrať také úchvatné predstavenie, má nepochybne dostatok odvahy, aby sa prihlásil k svojmu majstrovskému dielu."

No tak, povedz dačo, presviedčala som zúfalo samu seba. *Predstúp.*

Lenže hrdlo sa mi stiahlo a hrôza ma prikovala na mieste. Celkom som skamenela.

Pohni sa. Povedz dačo. Už konečne niečo sprav.

Otvorila som ústa, no nevyšiel z nich ani hlások. Sulien dýchal plytko a rýchlo a dlaňou mi kŕčovito zvieral zápästie.

„Škoda," povzdychol si kňaz. „Zrejme budeme musieť zvoliť nepríjemný spôsob."

Pohľadom znovu prešiel po dave, no už sa netváril nenútene. Bol na love.

Jeho oči sa zastavili kdesi nado mnou. Odrazu sa znova usmial, ľadovo a samoľúbo.

„Ty tam," zvolal a ukázal na inkriminované miesto. „Ty, mladý muž. Predstúp."

Obrátila som sa za jeho gestom a srdce mi zamrelo.

Hľadel na Marela.

Dvaja z kňazov prešli popri mne a chopili sa ho, prv než vôbec stihol zareagovať. Na tvári sa mu zračili šok a zmätenie, keď ho vytiahli k ohnisku. Pätami márne hľadal oporu na pieskovej zemi.

„Nie," šepol bezmocne. „Nie, ja nemám… nie som…"

„Koľká škoda." Kňaz tľoskol jazykom a začal krúžiť okolo Marela. „Všetkým si nám to mohol uľahčiť, no ty si radšej zavádzal." Kývol smerom k ústiu jaskyne, kde v tme prebleskovali svetlá pochodní. „Ani nie hodinu po úkaze sme ťa videli zostupovať z útesov, presne tých, kde sa celé predstavenie odohralo."

Bohovia. Z tváre mi zmizla všetka krv, keď dieliky skladačky zapadli do seba. Videli ho odchádzať z vyhliadky.

„Netuším, o čom to rozprávate," bránil sa Marel. „Bol som len na prechádzke. Nič som nespravil. Nie som… nemám žiadne zvláštne schopnosti!"

Dedinčania začali inštinktívne ustupovať k stenám jaskyne, čo najďalej od čohokoľvek, čo by sa tu mohlo zbehnúť. V očiach sa im črtal strach, no bola tam aj strašná, hanebná úľava, pretože ich sa to netýkalo. Ich deti sa nechystal nikto odvliecť.

„Ako inak," odvetil kňaz a jeden z ďalších kňazov vytiahol dlhý kus lana. Nešlo však o bežné lano, pretože toto tu pohlcovalo všetko svetlo navôkol.

„Prosím!" Marelov hlas sa lámal a pri tom zvuku mi trhalo srdce. „Prosím, vravím pravdu. O hviezdach či moci neviem nič…"

„Toto je pocta," trval na svojom kňaz, keď mu zväzoval zápästia. Sledovala som, ako Marel vraští tvár od bolesti, keď sa lano dotklo jeho kože. Nech bolo z čohokoľvek, materiál zjavne pálil.

Tak už niečo sprav.

„To som bola ja."

Slová mi vyleteli z úst prv, než som ich stihla zastaviť. Než som sa stihla zamyslieť.

Všetky oči sa na mňa v momente upreli a kňaz sa spokojne usmial.

„To som bola ja," zopakovala som hlasnejšie a vykročila k ohnisku na roztrasených nohách. „Prišli ste si po mňa. Pustite ho."

„Thais, nerob to," šepol Sulien a pri mojom mene sa mu zlomil hlas.

Lenže ja som už stihla vykročiť a pretláčala som sa pomedzi dav k ohnisku, k Marelovi, kňazovi a ku koncu svojho doterajšieho života. Sulien vyrazil za mnou a neuniklo mi ani Thatcherovo zdesené vydýchnutie na opačnej strane jaskyne.

„Aké šľachetné," zamrmlal kňaz, keď som k nemu pristúpila. „Obávam sa však, že ťa jednoducho nemôžeme vziať za slovo. Máme proti nemu pomerne jednoznačné dôkazy." V bledých očiach sa mu zablyslo, keď pozrel na Marela a potom na mňa.

„V takom prípade vám poskytnem dôkaz," odvetila som prekvapujúco vyrovnaným hlasom.

„Thais, nerob to," prosil ma Marel. „Nech tu ide o čokoľvek…"

„Dokážem to," zopakovala som s pohľadom upretým na kňaza.

Naklonil hlavu nabok a spýtavo sa na mňa zahľadel. „Skvelé. Prosím, predveď nám svoje dary."

Začula som Sulienov ostrý nádych aj Thatchera, ako sa pretíska davom a volá moje meno, no tak či onak už bolo neskoro. Od chvíle, keď kňaz ukázal na Marela, nebolo cesty späť.

Zdvihla som dlane a natočila ich k vchodu do jaskyne, k nočnej oblohe vonku.

„Thais, prosím." Sulienov hlas bol presýtený trápením. „Prosím, nerob to. Nejako to už len vymyslíme. Mohli by sme…"

„Niet inej cesty," šepla som a načiahla sa, aby som sa dotkla nebies.

Zaplavil ma príval energie a jedna z hviezd nad nami sa rozžiarila jasnejšie než ostatné, žiarivejšie, než by mala.

Vtom sa začala hýbať.

Jaskyňou sa rozľahli užasnuté povzdychy, keď sa hviezda odtrhla od svojho súhvezdia a ako drobné slnko začala klesať k nám. Cítila som jej záblesky, váhu aj starobylý oheň, ktorý odpovedal na moje volanie.

Prestaň, ozval sa mi v hlave Thatcherov hlas, zúfalý a rozkazovačný zároveň. Prebojoval sa až ku mne a schmatol ma za zápästia. *Thais, prestaň. Prosím ťa.*

Lenže ja som prestať nemohla a nechcela, nikdy by som nedopustila, aby Marel za moju zbabelosť zaplatil životom.

Hviezda sa usadila nad mojimi otvorenými dlaňami. Obyvatelia Soľného Hrebeňa, až doposiaľ moji ľudia, susedia a rodina, hoci nepokrvná, na mňa civeli s úžasom, hrôzou a pocitom zrady zároveň.

Odrazu som nebola jednou z nich a už nikdy ňou ani nebudem.

„Fascinujúce," vydýchol kňaz, zízajúc na ohnivú guľu. „Manipulácia s hviezdami je pomerne vzácna schopnosť. A mocná." Gestom prikázal Marela pustiť a ten sa odpotácal s výrazom absolútneho šoku. „Si voľný, mladý muž. Ospravedlňujeme sa za spôsobené nepríjemnosti."

Hoci ma lano pálilo ako poliatie kyselinou, nebránila som sa, keď mi zväzovali zápästia.

„Mrzí ma to," šepla som Sulienovi, keď ma začali ťahať k vchodu do jaskyne.

„Nie!" Sulien sa vrhol vpred a snažil sa ma chytiť, no dvaja dedinčania ho schmatli a stiahli naspäť. „Vy hajzli! Pustite ju!"

„Mrzí ma to," zakričala som Thatcherovi, ktorý sa rovnako zúrivo vzpieral rukám, čo ho držali. „Všetko ma to veľmi mrzí."

Už sme takmer vychádzali z jaskyne, keď kňaz opäť prehovoril.

„Moment." Zadíval sa na Thatchera s rovnako intenzívnym pohľadom, akým si predtým premeriaval mňa. „Vy dvaja ste dvojčatá, pravda?"

Krv mi stuhla v žilách. Thatcher neodpovedal, no na tvári sa mu rozhostil tvrdohlavý, vzdorovitý výraz.

„Zaujímavé," zamyslel sa kňaz a začal krúžiť okolo Thatchera. „Ak je požehnané jedno z dvojčiat…" Opäť nahodil ten svoj ľadový, dokonalý úsmev. „Nuž, zrejme si budeme musieť teóriu overiť v praxi."

„Nie," zvrieskla som a začala sa vzpierať lanu, ktoré ma väznilo. „Nie, on žiadnu moc nemá, len ja!"

„Chopte sa ho," prikázal kňaz.

„Je úplne normálny!" kričala som na dvoch kňazov, ktorí sa blížili k môjmu bratovi. „Je celkom normálny!"

Kňaz naklonil hlavu, zvažujúc možnosti. „Zrejme sa to dozvieme počas Dôkazu, však že?"

Zviazali ho tým istým pálivým lanom. Tváril sa nezúčastnene a nevydal ani hlások, no cez naše puto som cítila, ako v ňom kypí zlosť.

Nájdeme riešenie, vtisla som mu do mysli. *Thatcher, hlavne na nich nezaútoč. Iba by to veci zhoršilo!*

„A ty," obrátil sa kňaz k Sulienovi, ktorý osamotene stál pri vyhasínajúcom ohni. „Otec, ktorý skrýval nie jedno, ale hneď dve požehnané deti a pomáhal im vyhýbať sa ich posvätnej povinnosti! Upieral si im ich osud."

„Spravil som to, čo by urobil ktorýkoľvek iný otec," odvetil Sulien tichým hlasom. „Chránil som svoje deti."

„Isteže," súhlasil kňaz zdvorilo. „No božský zákon hovorí celkom jasne o treste za skrývanie požehnaných."

Jeho slová ma ovalili ako železná päsť. „Nie, nie, prosím, on predsa netušil…"

„Samozrejme, že tušil." Kňaz pokynul rukou a jeden muž z jeho sprievodu vytiahol zahnutú čepeľ, ktorá sa blýskala ako strieborný oheň.

„Prosím," žobronila som a bojovala s lanami, ktoré ma drali do krvi. „Prosím, spravím čokoľvek, pôjdem celkom dobrovoľne a…"

„Pôjdeš tak či tak," skonštatoval kňaz pokojne.

Sulien klesol na kolená pri ohnisku a zadíval sa na mňa a Thatchera pohľadom plným lásky, hrdosti a desivého zmierenia sa s osudom.

„Oboch vás ľúbim," povedal a jeho hlas sa zreteľne niesol mĺkvou jaskyňou. „Na to vždy pamätajte."

„Otec, nie!" zjačala som. „Neopovažujte sa! Nemôžete…"

Svet sa naklonil nabok, zrak sa mi rozmazal a okraje môjho zorného poľa stmavli. V ušiach mi zvonil vysoký, piskľavý zvuk, ktorý prehlušil všetko ostatné.

Cez opar som videla, ako čepeľ začala klesať, no Sulien sa aj naďalej tváril pokojne. Thatcher sa vzpieral putám a ústa sa mu otvárali vo výkriku, ktorý som nepočula.

Snažila som sa dosiahnuť na hviezdy nad nami a pritiahnuť ich k sebe, no moc ma celkom opustila. Oči vypovedali poslušnosť a pískanie v ušiach postupne pohltilo všetko ostatné.

Posledné, čo som videla, bol odraz plameňov na čepeli rútiacej sa na muža, ktorý ma dvadsaťšesť rokov vychovával a chránil.

Potom ma pohltila milosrdná tma a uchránila ma pred pohľadom na krv môjho otca a pred výkrikmi môjho brata.

PIATA KAPITOLA

PALÁC DÔKAZU

Najprv som pocítila chlad prenikajúci až do kostí a následne zápach vlhkého kameňa a hniloby.

Prehla som sa a vyvracala na podlahu. Moje telo odmietalo prežitú hrôzu, ktorej myseľ nedokázala uniknúť. V žalúdku mi však neostalo už nič okrem žlče a medenej pachuti.

Je to moja chyba, pripomenula som si.

Tá myšlienka ma ovalila s takou silou, až mi vyrazila dych. Čelom som tresla o studený kameň a schúlila sa do klbka. Mala som byť ostražitejšia. Ak by som v tú noc nestratila kontrolu a ostala doma… Ak by som ich nechala odviesť Marela…

Je mŕtvy a môžem za to ja.

Môj otec je mŕtvy.

Tie slová mi nepripadali skutočné. Nemohli byť skutočné, pretože Sulien mal byť v tejto chvíli doma, prikladať do ohňa a pripravovať siete na celý deň. Mal starnúť a vlasy mu mali ďalej šedivieť.

Okamžite si sa mala priznať, pripomínal mi hlas v mojej hlave. *Hneď ako sa spýtali. Lenže ty si váhala, pretože si zbabelá.*

Vždy zareaguješ neskoro. Z tmy ku mne doliehali Sulienove posledné slová: *Oboch vás ľúbim. Na to vždy pamätajte.*

Na čo presne som však mala pamätať? Že ľúbil dcéru, vinou ktorej ho zabili? Že v posledných chvíľach svojho života sledoval, ako kňazi odvádzajú deti, za ktoré položil život? Že zomieral s vedomím, že sa jeho rodina rozpadá?

Dlane som si tlačila na oči, kým sa mi na viečkach neroztancovali škvrny, no bolesť bola príliš slabá na to, aby mi z pamäti odstránila obraz, ktorý sa tam stihol vypáliť: Sulien kľačiaci pri ohni s odhodlaním na tvári. Jeho krv, ktorá na piesku vyzerala čierna.

Úsmev, ktorým nás obdarúval, dokonca aj keď zomieral.

Thatcher, napadlo mi odrazu.

Načiahla som sa za ním cez naše puto, zúfalo túžiac po jeho prítomnosti.

Lenže nenašla som nič.

Možno to spravil on sám, vystaval medzi nami múr, aby nás oddelil.

Zrejme to tak bolo lepšie. Azda konečne pochopil, že som bola jed, ktorý len otravoval jeho život.

Čoskoro si po Thatchera prídu, vytiahnu ho z diery, kam ho uvrhli, a budú vyžadovať, aby im ukázal schopnosti, ktorými nikdy nedisponoval.

Čo ak tiež zomrie?

A len mojou vinou.

Žalúdok mi stiahol taký silný kŕč, až som sa prehla.

Nedokázala som ho zachrániť, nevedela som spraviť vôbec nič.

Rovnako ako pri Sulienovi.

O rituáli Dôkazu sa vedelo len málo, no tí, ktorí sa mu mali podrobiť, sa nikdy nevrátili do svojich domovov. Čo mu hrozilo, ak nepreukáže žiadne schopnosti?

Nijaké predsa nemal. Azda ho na mieste zabijú?

Škoda, že ma nezabili priamo v jaskyni. Oveľa radšej by som zomrela so Sulienom, než žila takto, pomyslela som si a dovolila si plakať. Schúlila som sa do klbka, zavrela oči a žiadala dobrotivé milosrdenstvo, nech si ma odtiaľto vezme.

⁂

Prebralo ma moje vlastné dýchanie, ostré a prerývané, hlučné v meravom tichu. Netušila som, ako dlho ma tu už držia zavretú, no pripadalo mi to ako celé dni či dokonca týždne.

Tentoraz som však pocítila aj čosi iné než zdrvujúci žiaľ, čosi horúce, zákerné a zúfalé.

Thatcher.

„Thatcher!“ Z hrdla sa mi vydral výkrik. Vrhla som sa k dverám cely, hoci moje telo proti náhlemu pohybu zaprotestovalo. „THATCHER!“

Zovrela som železné mreže a z celej sily nimi začala triasť. „Kde je? Kde je môj brat?“

Zúrivosť bola dobrá. Čistá a rozhodne príjemnejšia než dusivé zúfalstvo. Dala sa nejako využiť.

„THATCHER!“ zvrieskla som opäť a lomcovala mrežami, kým ma nezačali páliť plecia. „Chcem ho vidieť! Chcem vidieť svojho brata!“

Odrazu mi cela pripadala malá a jej steny akoby sa približovali. Potrebovala som odtiaľto vypadnúť, nájsť ho, dostať do bezpečia a hlavne prísť na to, ako ho zachrániť, kým…

Nie, takto som nesmela premýšľať. Bolo len tu a teraz, preto som musela okamžite konať.

Odstúpila som od mreží, zdvihla dlane a načiahla sa po hviezdach, po spaľujúcej horúčave, ktorá dokázala roztopiť kameň aj kov. V končekoch prstov ma na okamih pošteklila moc, no potom sa neudialo vôbec nič.

Skúsila som to opäť, tentoraz sústredenejšie. Ťahala som každučkou časťou svojej bytosti, no spojenie bolo preč, akoby niekto prerezal lano.

Muselo to byť celou. Nech už toto miesto postavili z čohokoľvek, zjavne to potláčalo moje schopnosti.

„Nie,“ šepla som a vzápätí hlasnejšie zopakovala: „NIE!“

Hodila som sa o mreže, nevšímajúc si bolesť, keď mi kov narazil do rebier. „Pustite ma von! Pustite ma VON!“

Na chodbe sa ozvali kroky a ja som vtlačila tvár medzi mreže.

Dozorca, ktorý sa predo mnou zjavil, vyzeral celkom nečakane. Iste, bol vysoký a plecnatý, no jeho koža mala čudný metalický odlesk. Pôsobil ako vyleštené zrkadlo. Ramená a tvár mu pokrývali hutné vzory, ktoré sa menili a posúvali s každým jeho pohybom. Mechanické dúhovky sa mu v očiach točili a ticho hrčali.

„Stíš sa,“ oslovil ma podivne harmonickým hlasom. Bolo to ako udrieť na kov a vylúdiť dokonalý tón. „Narúšaš pokoj.“

Chvíľu som naňho nechápavo civela, snažiac sa spracovať, na čo sa vlastne dívam, no vtom ma opäť zachvátila zlosť.

„Choď do riti aj so svojím pokojom," zavrčala som a zovrela mreže. „Kde je môj brat? Okamžite ma za ním zaveď."

Keď na mňa dozorca zaostril, v očiach mu čosi cvaklo. „To nie je v mojej kompetencii."

„Tak mi priveď niekoho, kto to zariadi!" Zatriasla som mrežami. „Robíte chybu. Môj brat žiadne schopnosti nemá."

„Ak by si sa vydala dobrovoľne, nemuseli ste sa v celách ocitnúť vôbec," odvetil s popudzujúcim pokojom. „Zadržiavame len tých, ktorí sa snažili svoje dary skrývať. Uchádzači, ktorí sa prihlásili sami, vyčkávajú zahrnutí luxusom a starostlivosťou."

Ostatní súťažiaci mi boli srdečne ukradnutí, rovnako ako starostlivosť o nich. Potrebovala som zachrániť Thatchera. Pri Sulienovi som zlyhala, no svoje dvojča zachránim, aj keby to bola posledná vec, ktorú na tomto svete spravím.

„To mi je jedno," vyprskla som. „Chcem vidieť svojho brata. Nemá schopnosti, ktoré by mohol preukázať. Je, kurva, celkom normálny. Rozumieš tomu?"

Dozorcov výraz sa nijako nezmenil. „O pár hodín ho smieš vidieť, no upokoj sa. Bolí ma z teba hlava."

„Lenže my nemáme pár hodín!" Dlaňou som tresla o mreže. „Aj tvoja bolesť hlavy mi je ukradnutá. Ak nemáš kompetenciu pomôcť mi, doveď dakoho, kto to, dočerta, zvládne!"

Dozorca len odfrkol, ako keď z vriacej vody v hrnci vyprsknú kvapky, a otočil sa na odchod.

„Neopovažuj sa odísť!" Znova som sa vrhla na mreže a kov zarinčal. „Keď sa odtiaľto dostanem, zabijem ťa. Počuješ ma? Roztrhám ťa na kusy!"

Vrieskala som, až kým som nezačala strácať hlas, a hádzala sa o mreže, kým som nebola samá modrina.

Napokon som bola natoľko vyčerpaná a zachrípnutá, že som skĺzla po zadnej stene cely. V hrdle ma pálilo a bolel ma každý centimeter tela. Zúrivosť mi však naďalej spaľovala útroby a poháňala ma.

Thatcher bol nažive a na ničom inom nezáležalo. Určite nájdem spôsob, ako ho zachrániť.

Na chodbe sa ozvali ďalšie kroky, tentoraz iné, ľahšie. Prinútila som sa vstať, pripravená v prípade potreby opäť vrieskať.

K mojej cele pristúpili tri bytosti. Rovnako ako dozorca, aj títo tu boli zjavne sluhovia božskej ríše Voldaris. Pod pokožkou sa im pohybovali drobné kvapôčky svetla a vlasy im povievali v neexistujúcom vánku. V ich očiach sa črtala hĺbka, z ktorej sa mi zakrútila hlava. Akoby som hľadela priamo do nočnej oblohy.

„Ak správne rozumiem, si pomerne rozrušená," oslovila ma ich vodkyňa pokojným hlasom. Bola vyššia než jej spoločníci a strieborné vlasy sa jej trblietali drobnými hviezdičkami, ktoré pri každom jej pohybe hasli a opäť sa rozžarovali. Zdvihla ruku so skrútenými lanami. Nepochybne tiež pálili. „Radšej by som sa zaobišla bez tohto. Nech sa stane čokoľvek, je to už dané. Ak dokážeme rozumne spolupracovať, nemusíme ťa znova zviazať."

Zadívala som sa na laná a pripomenula si, akú trýzeň mi predtým spôsobili, no potreba nájsť Thatchera prevážila nad mojím strachom či bolesťou. Otvorila som ústa s úmyslom prehovoriť, no ona ma predbehla.

„Volám sa Lyralei," predstavila sa. „Sme Tkáči snov, sluhovia Syreny, Aesymarky snov."

„Kde je môj brat?"

„Jeho aktuálnym miestom pobytu si nie som istá," odvetila úprimnejšie, než som čakala. „Súťažiaci sa nachádzajú na rozličných miestach v závislosti od okolností."

V každom prípade mi povedala viac než dozorca. Zadívala som sa jej do tváre v snahe odhadnúť jej zámery. Jej oči boli nečitateľné, no tón naznačoval, že mi neklamala.

„Kam ma beriete?"

„Aesymar uprednostňujú, aby sa ich súťažiaci na ceremóniu dobre pripravili. Bolo by… neestetické, keby si sa dostavila v tomto stave." Veľavýznamne na mňa pozrela.

Sklopila som pohľad na roztrhaný odev, krv pod nechtmi a pestrofarebné modriny z nájazdov na mreže. Zrejme som vyzerala ako po boji o život.

„Je mi celkom ukradnuté, čo si o mne bohovia myslia."

Zatvárila sa vážne. „Nemalo by byť. Tvoj život je v ich rukách, a tak by ti prospelo mať ich na svojej strane. Potrebuješ ich podporu." Naklonila hlavu

a skúmavo sa na mňa zahľadela. „Vidím, že pod svojím chaotickým zovňajškom si pozoruhodná bytosť."

Pokúšala som sa upokojiť, aby som dokázala premýšľať triezvo. Toto bola moja príležitosť opustiť celu. Zišlo by sa mi nájsť Thatchera a overiť si, či naše puto mimo nej zosilnie.

„Ak budem spolupracovať," pripustila som, „pomôžeš mi zistiť niečo o mojom bratovi."

„Spravím, čo je v mojich silách."

Nebol to tak celkom prísľub, no nateraz to stačilo.

„Čo presne dané prípravy zahŕňajú?" vyzvedala som.

„Vykúpať sa, upraviť a obliecť sa dostatočne vhodne pre božskú pozornosť," odvetil ďalší z Tkáčov snov. „Docielime, aby si vyzerala ako jedna z bohov."

„Nechcem medzi nich patriť."

„To asi nie," pripustila jemným hlasom Lyralei. „Na tom však nezáleží."

S ťažobou na mňa doľahla pravda. Musela som hrať ich hru, správať sa podľa ich pravidiel a byť tým, čo zo mňa chceli mať, kým existovala čo i len nepatrná šanca, že sa mi podarí zachrániť Thatchera.

„Nebudeš spôsobovať ťažkosti?" oslovila ma Lyralei.

Mlčala som, no odstúpila som od mreží a jej to zjavne stačilo.

Dvere cely sa s tichým cvaknutím otvorili a ja som za nimi vykročila na chodbu.

Bola to ohromná zmena. V jednu chvíľu som trčala v smradľavej a vlhkej kobke a vzápätí som kráčala chodbami čohosi, čo by som rozhodne nazvala palácom. Vysokánske stropy podopierali stĺpy kryštalizovaného svetla. Podlahy boli z vyleštěného mramoru a na stenách viseli obrovské maľby Aesymar v pozlátených rámoch.

Sklopila som zrak a načiahla sa po Thatcherovi.

Tentoraz na kontakt zareagoval.

Z hrdla sa mi temer vydral vzlyk úľavy. Stále bol nažive. Prvý raz od prebratia sa v cele som ho zreteľne cítila, jeho zdesenie, zúrivosť aj šialené obavy o mňa.

Som tu, snažila som sa mu povedať cez naše prepojenie. *Som nažive. Len vydrž.*

„Môj brat nepatrí k požehnaným," vysvetľovala som Lyralei, keď sme kráčali chodbami.

„Rozumiem tvojim výhradám," odvetila, a keď sme sa vzdialili od ciel, hlas mala priateľskejší. „Lenže situácia je komplikovaná."

„Ako to môže byť komplikované? Nemá žiadnu moc. Ak bude prinútený súťažiť, zomrie."

„Tí, ktorí Dôkazu predsedajú, sa nevyznačujú milosrdenstvom," skonštatoval jeden z Tkáčov potichu.

„Na druhej strane," dodala Lyralei a zdvihla ruku, „vyznačujú sa slabosťou pre dobré predstavenie. Užívajú si drámy, nečakané zvraty a ukážky moci. Krása dokáže upútať ich pozornosť."

„Čo presne tým myslíš?"

„Najlepším spôsobom, ako zaistiť, že tvoj brat prežije, je uspieť v Dôkaze. Získaj si ich priazeň a záujem. Nech túžia po tvojej prítomnosti."

„Vtedy už však môže byť neskoro," vyhŕkla som zronene.

„V mojich silách je maximálne žiadať, aby si šla medzi prvými a mala šancu vysvetliť situáciu, kým…" Vetu nedokončila.

Kým vyvolajú Thatchera.

Už len pri pomyslení na to, že tie obludy žiadam o láskavosť, mi naskočili zimomriavky. „Domnievaš sa, že by mi mohli vyhovieť?"

„Možno áno," odvetila Lyralei opatrne. „Legendy sú nepredvídateľné. Niektorým môže predstava záchrany bezmocného dvojčaťa pripadať romantická, iným azda zábavná, zatiaľ čo ďalší odmietnu jednoducho len preto, že môžu."

„Takže šanca tu je."

„To je vždy." Zadívala sa na mňa a na perách sa jej rozhostil nenápadný úsmev. „Máš však isté výhody. Tvoj príbeh má dramatické čaro. Navyše, keď s tebou skončíme," odmlčala sa a premerala si ma od hlavy po päty, „budeš neprehliadnuteľná."

Nebol to ktovieaký plán, no rozhodne to bolo lepšie než trčať v cele.

„Čo ak to nezafunguje?" nevydržala som to. „Čo ak odmietnu?"

Lyralei dlho mlčala. „Aspoň budeš vedieť, že si to skúsila," odvetila napokon.

Neznela presvedčene a ja som to vnímala rovnako. Bolo to však aspoň čosi. Hoci mi inštinkty naliehavo radili rozbehnúť sa opačným smerom a sama

Thatchera pohľadať, uvedomovala som si, že by to bolo zbytočné. Každý priechod a chodbu strážili dozorcovia s metalickou pokožkou a ich podivným očiam nič neuniklo.

Voviedli ma do miestnosti, ktorá bola natoľko extravagantná, až sa mi zatočila hlava. Bola samé zlato, hodváb a krištáľ, dokonca aj nábytok pôsobil ako vytesaný z obrovského kusu drahého kameňa.

Za iných okolností by to na mňa spravilo značný dojem.

„Sadni si," prikázal jeden z Tkáčov snov a kývol na čosi pripomínajúce trón.

Poslúchla som a oni sa pustili do práce.

Nielenže ma umyli, oni ma celkom premenili. Moje strapaté vlasy bez lesku poumývali prípravkom voňajúcim po citrusoch a rozčesávali ich, až kým mi nepadali na chrbát v úhľadných vlnách. Pokožku mi pomaľovali trblietajúcim sa farbivom, až sa celá jagala, a oči olemovali tekutou čiernou linkou.

Rúcho, ktoré mi priniesli, bolo úchvatné. Čierna látka mi pripomínala zamat, no pôsobila bohatšie a jagavejšie. Bola posiata tisíckami drobných ligotavých kryštálikov. Podobný strih som v dedine nikdy nevidela, dokonca ani v rodinách bohatých kupcov, ktoré trávili letá na pobreží. Vypasovaný živôtik dopĺňali padavé rukávy a splývavá sukňa.

Po celý ten čas som tam len bezmocne sedela a nechala ich pracovať. Moja myseľ sa sústreďovala na jedinú vec: Čo poviem, keď sa mi naskytne šanca prosiť o Thatcherov život? Ako im predvediem svoje schopnosti, aby som si vyslúžila ich pozornosť a priazeň? Ako ho zachránim, aj keby ma to vyšlo draho?

Nech ma vyobliekajú ako bábiku, ak to má pomôcť. Nech si ma vymaľujú, napudrujú a skrášlia pre svoje pobavenie, pretože keď sa postavím pred Aesymar, ponúknem im predstavenie, po akom bažia. Predvediem im svoju moc. Budem presne taká, akú ma chcú mať, ba ešte čosi viac.

Prinútim ich ušetriť môjho brata.

ŠIESTA KAPITOLA

PREDVOLANIE

„Hotovo," oznámila Lyralei a odstúpila, aby mohla obdivovať svoju prácu. „Si dokonalá."

Nechápavo som zízala na odraz v zrkadle a sotva v ňom spoznávala ženu, ktorá na mňa hľadela. Pôsobila som mocne a nebezpečne. Bola som krásna priam neprehliadnuteľným spôsobom.

Presne to som potrebovala.

Hoci som sa veľmi snažila sústrediť sa na jediný cieľ, dobiedzali do mňa aj iné myšlienky. Sulien ma takto nikdy neuvidí. Už len pri pomyslení na to mi pukalo srdce.

Sústreď sa, napomenula som samu seba. *Robíš to pre Thatchera.*

Chodbou sa rozľahli kroky a vzápätí sa do miestnosti vrátila jedna Tkáčka snov. Vyzerala mladšie než Lyralei a jej vlasy prechádzali zo strieborných do tmavofialových odtieňov.

„Novalie," obrátila sa k nej Lyralei. „Povedala si im, že by sa naša kandidátka chcela predstaviť skôr?"

„Áno, požiadavku som odovzdala." Novalie si vzdychla.

„Aký je verdikt?"

„Zvážia to."

„Zvážia," zopakovala som bezvýrazným hlasom, snažiac sa potlačiť zlosť. „Čo, dopekla, to znamená?"

„Znamená to, že o tom pouvažujú," vysvetlila Lyralei trpezlivo. „Je to lepšie, ako keby rovno odmietli. Prvé kolá sú však zvyčajne vyhradené tým, čo sa prihlásili dobrovoľne. Mnohí presne na toto celý život trénovali, kým ty…" zmĺkla a milo sa usmiala. „Nuž, teba sem prinútili prísť. Preto budú menej ochotní plniť tvoje priania."

Mala som chuť vrieskať, strhnúť zo seba tie smiešne šaty a vyrútiť sa odtiaľto hľadať Thatchera, no primala som sa zhlboka nadýchnuť a pripomenúť si, že toto je moja jediná šanca, ako mu naozaj pomôcť.

Konaj rozumne, vravela som si. *Použi svoj hnev, ale nenechaj sa ním ovládnuť.*

Snažila som sa nahromadiť všetku tú ohnivú súťaživosť, ktorú som bola roky nútená potláčať, skláňať hlavu a tváriť sa čo najnenápadnejšie. Bolo zvláštne prestať sa odrazu kontrolovať a naplno využiť tú časť svojej osobnosti, ktorá vždy túžila ukázať, že som lepšia, než by ktokoľvek čakal.

Keď som vyrastala, v pretláčaní som porazila každého chlapca v dedine. Pri plavbe som predbehla dvakrát takých starých námorníkov. Prepila som statných chlapov, ktorí po dueli so mnou skončili pod stolom. Vždy som si však dávala obrovský pozor, aby to pôsobilo ako kus šťastia či náhoda. Nikdy som nedala najavo, ako veľmi som dychtila dokázať svoju silu, rýchlosť a um. Bola som lepšia, než sa domnievali.

A teraz som to konečne mohla dať naplno najavo.

Malo to byť oslobodzujúce.

Namiesto toho som však cítila len prázdnotu, pretože osoba, ktorá obetovala celú svoju existenciu, aby tomuto momentu predišla, bola preč.

Prestaň s tým, prikázala som si. *Už o ňom nepremýšľaj.* Dlane som zovrela do pästí a nechty sa mi tak prudko zaryli do kože, až mi začala tiecť krv. Nemohla som si dovoliť poddať sa žiaľu, pretože som odmietala prísť aj o brata.

„Čo mám očakávať?" spýtala som sa napodiv vyrovnaným hlasom. Všetci smrteľníci vedeli o existencii skúšok, no akékoľvek podrobnosti boli zámerne utajované.

„Keď vstúpiš," začala Lyralei, „uvidíš len súťažiacich v tvojej skupine a, samozrejme, sedem predsedajúcich Legiend."

Legendy boli deti prvej generácie Aesymar, zrodené z ich božskosti, a úspešní absolventi skúšok.

„Budú tam len oni? Myslela som si, že ide o veľkolepejšie predstavenie," nedokázala som potlačiť pohŕdavý tón.

„Och, budú ťa sledovať všetky dôležité oči, drahá. Ibaže z pohodlia svojich palácov." Lyralei vznešene mávla rukou. „Možno si všimneš nenápadné trblietky vo vzduchu alebo čosi pripomínajúce vlnu. Ide o sledovacie portály."

Nevedela som sa rozhodnúť, či je to dobrá alebo zlá správa. Bez burácajúcich davov sa zrejme dokážem lepšie sústrediť, no vedomie, že ma z diaľky tak či onak sleduje nespočetné množstvo bytostí, bolo azda ešte horšie. Cítila som sa ako exemplár pod lupou.

„Čo sa bude diať, keď tam vstúpim?" naliehala som.

„O konkrétnostiach nemáme dovolené rozprávať."

Moja frustrácia bola zrejme očividná, pretože zdvihla ruku v defenzívnom geste. „Viem, je to otravné, no pravidlá sa musia dodržiavať. Môžem ti však prezradiť, že Dôkaz má overiť tvoju moc, ale aj tvoju schopnosť kontrolovať ju. Tvoju kreativitu." Jej oči plné trblietajúcich sa hviezd pozreli do mojich. „Dopraj im predstavenie, aké ešte nevideli."

„Čo ak to nezvládnem?"

„Zaradíš sa k tým, čo sa snažili márne, no nemyslím si, že by ťa čakal tento osud."

Kiežby som mala jej dôveru vo svoju osobu, no sebavedomie som v konečnom dôsledku aj tak nepotrebovala. Stačila mi zlosť.

Zabili ho, pripomenula som si a nechala zúrivosť v sebe rásť. *Zavraždili ho pred očami všetkých, čo som kedy poznala, a teraz odo mňa chcú, aby som ich pobavila.*

A ja musím hrať ich hru.

„Čo bude potom? Ak prežijem?"

„Dnes sa zúčastníš Dôkazu a zajtra si Legendy vyberú, komu chcú byť mentorom."

Príbehom o bohoch sa nedalo uniknúť, nech som sa o to za posledných dvadsaťšesť rokov akokoľvek snažila. Dvanástka vládla všetkým a okrem toho tu boli menej mocní Aesymar a Legendy, taká bola božská hierarchia.

„Koľko požehnaných sa zúčastnilo posledného Dôkazu?" spýtala som sa, hoci som netúžila poznať odpoveď.

„Dvesto, no len päťdesiat postúpilo a mohlo absolvovať skúšky."

Zovrelo mi žalúdok. To znamenalo stopäťdesiat mŕtvych, stopäťdesiat zničených rodín a stopäťdesiat zmarených budúcností.

„Zrejme vieš, že po Kovaní sa povzniesli len piati smrteľníci."

„A tí budú teraz mentormi," dokončila som, snažiac sa neznieť natoľko znechutene.

Novalie a tretí Tkáč snov, štíhle stvorenie menom Vesper, si vymenili pohľady.

„Áno," zašomrala Lyralei. Ale nielen oni, príležitosť stať sa mentorom majú všetky Legendy, dokonca aj tie, ktoré sa do božskosti narodili. Bude tam aj Olintharov syn Chavore," doplnila.

Pri zmienke o Olintharovi mi stuhla krv v žilách. Aj pri mene Chavore. *Môj nevlastný brat. Bohovia.* Nikto nepoznal moju pravú identitu – moje prepojenie s kráľom bohov – a bolo v mojom záujme, aby to tak aj zostalo.

„Nemusíš si robiť starosti, kto si ťa vyberie," prispel svojou troškou Vesper. „Legendy si vyberajú svojich zverencov, nie naopak. Nemáš to vôbec v rukách."

Rovnako ako všetko ostatné na tomto prekliatom mieste.

Novaline trblietavé oči sa na mňa ľútostivo zahľadeli. „Musí to byť pre teba čudné, keď ťa takto náhle vytrhli z Elarenu."

Stuhla som. „Dá sa to tak povedať."

„Neviem si celkom predstaviť, ako sa cítiš, keď si sa ocitla na okraji priepasti ríše Voldaris. Už nikdy sa nevrátiš do sveta smrteľníkov, pokiaľ…" stíchla, pretože nechcela dodať: „Pokiaľ sa nepovznesieš."

„A ani v takom prípade veľmi nie," dodal Vesper takmer nečujne.

Lyralei oboch napomenula pohľadom a obrátila sa späť ku mne. „Počas jednotlivých skúšok budeš cestovať medzi panstvami, keďže každý z Dvanástky vládne tomu svojmu."

„Takže ide o… samostatné miesta?"

„Voldaris si predstav ako ríšu pozostávajúcu z dvanástich teritórií," vysvetľovala Lyralei opatrne. „Je to dosť odlišné od Elarenu, kde si žila predtým."

„Presne tak. Vaše kráľovstvá sú veľmi prepojené, zatiaľ čo tu každé panstvo predstavuje svoj vlastný svet," pokračovala Novalie jemným hlasom. „Neprechádza sa medzi nimi po vlastných nohách. Len cez portály a iba s povolením."

Prikývla som a v miestnosti sa rozhostilo ticho.

Lyralei sa na mňa zahľadela. „Si z Východného pobrežia, pravda?“

Stuhla som. „Ako to vieš?“

„Podľa prízvuku. A opálenej pokožky. Už som sa stretla so smrteľníkmi z vašich končín.“ Mierne sa ku mne naklonila. „Aký bol tvoj život predtým?“

Jej otázka ma kvárila. Takmer som na perách pocítila slanú chuť neutíchajúceho vánku, z ktorého sa do očí hrnuli slzy a vlasy lepili na pokožku. Soľný Hrebeň nebola malebná dedina, skôr drsná a ošľahaná vetrom. Minimálne polovica budov si vyžadovala opravy, ktoré sme si nemohli dovoliť. Bol to však domov, miesto, kde boli najväčším nebezpečenstvom zlá úroda či veľká búrka.

Akoby ten život patril niekomu inému, pretože ja som sa doň už nikdy nemala vrátiť.

„Tichý,“ povedala som napokon. „Jednoduchý. Zbierali sme ustrice a predávali ich na trhu. Nič zvláštne.“

„A tvoja rodina?“

Otázka sa mi prevŕtala cez hrudný kôš ako ostrá čepeľ a ja som sa na chvíľu nedokázala nadýchnuť. Nebola som schopná premýšľať, pretože som mala pred očami Suliena, ako odovzdane kľačí pri ohni a prijíma svoju smrť vznešenejšie, než by si jeho vrahovia zaslúžili.

„Vychoval nás otec.“ Na viac som sa nezmohla.

Lyralei na mňa nežne pozrela. „Nemusíme sa o tom zhovárať.“

Zarazene som prikývla. „Nechápem, prečo ste ku mne takí milí.“

Lyralei chvíľu mlčala. Zdalo sa, že sa mi díva priamo do duše. „Azda preto, že niektorí z nás si stále pamätajú, aké je to dúfať v čosi lepšie.“ Jej hlas prešiel takmer do šepotu. „Nie všetci obyvatelia božskej ríše súhlasia s každou tradíciou, ktorú majú dodržiavať.“

Kým som sa stihla povypytovať viac, na chodbe sa ozvali ťažké kroky a v dverách sa objavil jeden z dozorcov s metalickou pokožkou.

„Thais Morvarenová, bola si predvolaná,“ vyhlásil.

Srdce sa mi na moment zastavilo, no nohy pevne stáli na zemi. Tá chvíľa nastala.

Bola som pripravená.

Nič iné mi ani neostávalo.

SIEDMA KAPITOLA

DÔKAZ

Svet mi vytrhli priamo spod nôh.

Bolo to, akoby ma schmatli neviditeľné pazúry a šmarili cez priestor. Žalúdok sa mi obracal a zrak sa mi rozmazal do fragmentov svetla a tieňa. Kým som stihla skríknuť, bola som naspäť v realite.

Zapotácala som sa a takmer tvárou vrazila do bieleho kameňa, no namiesto toho som pristála na teplom tele zahalenom do drahých látok. Šlo o mladého muža s vlasmi v odtieni fádnej hnedej.

„Opatrne," povedal a pevnými dlaňami ma chytil za plecia, kým som stihla spadnúť.

Zaplavila ma moc, ktorú som už celé dni nijako neuvoľňovala. Nech už moje schopnosti spútavala na tomto prekliatom mieste akákoľvek mágia, bola preč. Energia mi burácala v žilách, dychtila po vypustení a hrozilo, že mi začne vytekať priamo z dlaní.

Škrípala som zubami, kým som na jazyku nepocítila chuť krvi. Prinútila som sa celý ten chaos potlačiť. Ešte nenastal správny čas.

„Ďakujem," vyhŕkla som.

Zdvihla som hlavu a rozhliadla sa navôkol. Zatajil sa mi dych. Stáli sme v aréne, pri ktorej každé veľkolepé divadlo, aké som si len dokázala predstaviť, vyzeralo ako domček pre bábiky. Podlaha pod našimi nohami bola z takého

naleštěného mramoru, až pripomínala zrkadlo. Kryštalické steny sa týčili nahor a mizli v tmavofialovom šere nad nami.

Najviac mi však zimomriavky naskakovali zo samotného vzduchu. V priestore sa šírili mihotavé vlny, ktoré neprirodzeným spôsobom lámali svetlo. Zrejme šlo o sledovacie portály, ktoré spomínala Lyralei.

Horúčkovito som sa točila okolo vlastnej osi a hľadala medzi postavami na dlážke arény Thatchera. Keď som ho nikde nevidela, srdce mi začalo tĺcť rýchlejšie.

„Tušíš, kde sú ostatní?" spýtala som sa muža, s ktorým som sa predtým zrazila.

„Mnohí sú ešte v čakacej časti," odvetil a oprášil si neviditeľnú smietku. „Predpokladám, že nás sem privádzajú v skupinách."

„Zavolali už niekoho pred nami?"

„Nie, myslím si, že my sme prvá skupina."

Prinútila som sa rozhliadnuť. O bojisko som sa zjavne delila len s ďalšími piatimi súťažiacimi, pričom každý z nich bol odetý v podobne absurdnej kreácii ako ja.

Obloha nad nami nabrala sýtejší odtieň a začali sa objavovať prvé hviezdy, no dych mi vyrazil až pohľad na plošinu pod hviezdami.

Stáli na nej tróny.

Boli zoradené v dokonalom polkruhu, takmer všetky obsadené bytosťami. Pohľad na ne vyburcoval všetky moje inštinkty do okamžitého stavu pohotovosti. Len jeden trón bol prázdny.

Prebehla som po nich pohľadom a hrudník mi zovrel kŕč. Nebol to bežný strach. Bála som sa už veľakrát, no toto tu bolo čosi celkom iné. Vyschlo mi v ústach a srdce mi začalo biť nepravidelnejšie. Bolo to ako stáť tvárou v tvár smrtiacemu predátorovi.

Ešte nikdy som sa neocitla v prítomnosti boha a v tej chvíli som čiastočne pochopila, prečo ľudia stavajú chrámy a vykonávajú obety. Nešlo o zbožnosť, bol to len pud sebazáchovy.

Takže toto boli Legendy, bytosti, na ktoré som potrebovala spraviť dojem a presvedčiť ich, aby ušetrili život môjho brata.

Všetci boli zničujúco nádherní, no akýmsi neprirodzeným spôsobom. Boli príliš dokonalí, ich črty priveľmi ostré. Popierali akúkoľvek smrteľnosť.

Túžili ste prizrieť sa ich kráse zblízka, hoci ste cítili v kostiach, že to bude posledná chyba, akej sa v živote dopustíte.

Nenútene sa spolu rozprávali tlmenými hlasmi, akoby preberali plány na večeru. Ani jeden na nás nehľadel. Žena s vlasmi zdobenými kvetmi zareagovala lenivým gestom na slová svojho spoločníka a smiech prekryla prstami posiatymi drahokamami. Ďalší sedel vyvalený na svojom tróne s privretými očami a pôsobil, že každú chvíľu zaspí.

Samozrejme! Nič sme pre nich neznamenali. Neobťažovali sa dať najavo, že vôbec zaregistrovali našu prítomnosť.

Aké šarmantné.

„Nie sú neuveriteľní?" ozval sa súťažiaci s hnedými vlasmi ponad moje plece, čím ma vytrhol zo zamyslenia. V hlase sa mu ozýval nefalšovaný úžas. Obracal sa mi z toho žalúdok. „Jedného dňa to môžeme byť my."

Nenapadalo mi nič hrozivejšie, než stať sa jednou z tých prekrásnych bytostí bez duše, no to som nahlas povedať nemohla.

„Je to možné," odvetila som neurčito, ale dostatočne sucho na to, aby každý s napoly fungujúcim mozgom zachytil môj sarkazmus.

Tomuto tu však zjavne pracovala len štvrtina.

„Akým darom si požehnaná?" chcel vedieť a pozrel na mňa žiarivými, dychtivými očami.

Kým som stihla čo i len otvoriť ústa, nadšene sa rozrozprával o svojich vlastných schopnostiach. Šlo o nejaké jedy a rastliny. Kadencia jeho hlasu naznačovala, že nikdy nenarazil na ticho, ktoré by nedokázal vyplniť svojím bľabotaním.

Skvelé. Aspoň som sa v tejto konverzácii nemusela namáhať. Nechala som jeho slová rozplynúť sa v šum v pozadí.

Lenže vtom som pocítila, ako mi vstávajú chlpy na šiji. Čosi sa zmenilo a vzduch sa nabil novým nebezpečenstvom. Bezmyšlienkovite som sa otočila. Moje telo zareagovalo prv, než sa spamätala myseľ.

Odrazu sa objavil a tak náhle zaujal prázdne miesto, až sa zdalo, že tam bol po celý čas, ale ja som si ho nevšimla. Táto možnosť však neprichádzala do úvahy, pretože od takejto bytosti sa nedal odtrhnúť zrak.

Bol vysoký a šľachovitý, stavaný ako zbraň zavinutá v svaloch. Bronzová pokožka sa mu napínala na ostrých lícnych kostiach a sánke, ktorá by

dokázala rezať sklo. Vlasy mal zapletené do vrkôčikov zdobených zlatými korálikmi, no dych mi vyrazili najmä jeho oči. Jedno zlaté a jagavé pripomínalo dravého vtáka. Druhé bolo úplne čierne. Nad plnými perami mu visel zlatý krúžok, ktorým mal prepichnutý nos.

Nenáhlivo podišiel k prázdnemu trónu a v jeho prítomnosti sa konverzácia okamžite zvrtla iným smerom.

„Ale, ale," ozvala sa jedna z Legiend v rúchu posiatom kvetmi a plavými rozpustenými vlasmi. „Už som sa obávala, že nás dnes nepoctíš svojou prítomnosťou."

„Nyvora," oslovil ju zdvorilým tónom. „Ani v najhoršom sne by som si nedovolil sklamať ťa."

Bytosť v čiernom brnení vyprskla v smiech. „No tak, Xül, obaja vieme, že dochvíľnosť nie je tvojou silnou stránkou. Spomínaš si, keď si naposledy nechal čakať celú radu?"

„Skôr si spomínam, že šlo o tvoje načasovanie, Drakor. Si skrátka… dôkladný." Xül sa usadil na svojom tróne. „Som si istý, že ste si čakanie dokázali spestriť."

„Ako vždy."

Vtom sa ozval ďalší hlas, chladný a nezainteresovaný. „Niektorí z nás totiž berú svoje povinnosti vážne."

Xülove nevšedné oči lenivo zablúdili k jeho vlastníkovi. „Kým iní z nás sú dostatočne efektívni na to, že si to nemusia kompenzovať včasnými príchodmi, Chavore."

Takže toto bol Chavore. Môj nevlastný brat. No doriti, veď vyzeral celkom ako Thatcher! Ako ja! Mal podobné tmavé vlasy a rovnako tvarovanú čeľusť.

Arénou sa rozľahol Nyvorin smiech. „Chlapci, prosím vás. Veď sme už všetci tu a to je podstatné." Jej pohľad sa pristavil pri Xülovi a ja som ho dobre poznala. Ak si to tí dvaja ešte nerozdávali, určite o to mala záujem.

„Začnite," zaburácal hlas prichádzajúci zdanlivo odvšadiaľ, otriasol stenami a rozvibroval mi kosti. My šiesti sme zmätene preskakovali pohľadom z jedného na druhého, čakajúc na ďalšie inštrukcie, no žiadne neodzneli.

Čo sa bude diať? Zachvátila ma panika. Mám skrátka len predviesť, čo dokážem?

Aesymar na nás konečne pozreli: nespočetné množstvo zlatých očí nás skúmalo, akoby sme boli hmyz. Napravo odo mňa som zachytila kroky. Súťažiaca zahalená do trblietavého striebra podišla vpred. Čosi mi uniklo? Vyzeralo to, akoby na rozdiel od nás dostala pokyn, pretože zdvihla dlane a priestor okolo nás zaplavilo teplo. Hlavu naklonila nabok a z dlaní jej vyšľahli plamene.

Pyromancerka sa preplietla okolo druhého súťažiaceho, ktorý sťažka dýchal a z tela mu presakovali vlny energie, zahaľujúce ho do trblietavého oparu. Môj známy s hnedými vlasmi zdvíhal z podlahy arény prepracované sochy a popínavé rastliny s tŕňmi, ktoré sa skrúcali do prepletených kôpok.

Odstúpila som od nich a zdvihla tvár k dramatickému súmraku nad našimi hlavami.

V rukách som pocítila príval moci, ktorá žobronila, aby som ju po niekoľkých dňoch konečne vypustila. Roztrasene som vydýchla a vyhovela jej požiadavke. Žilami mi v okamihu prúdila starobylá divoká mágia.

Najprv zablikala len jedna hviezda, zareagujúc na moje volanie, jediný výboj na horizonte končiaceho sa dňa.

A potom ďalšia a ďalšia.

Boli ako bojovníci odpovedajúci na bojový pokrik. Prebrali sa k životu, horiac jagavým svetlom. Náhle sa rozžiarili tucty hviezd a zaplavili arénu svojím jasom. Z noci sa odrazu opäť stal deň, a to len vďaka mojej vôli a divokej energii vo mne, ktorá vždy prináležala skôr k oblohe než k zemi.

Celý svet sa v tej chvíli úplne a desivo zastavil.

Všetci súťažiaci stuhli a v tej prekliatej aréne odrazu nebolo počuť ani len nádych. Nemusela som sa na nich pozrieť, aby som vedela, že som ich celkom šokovala. Ich pohľady sa do mňa vpíjali. Značkovali ma. Pozornosť Legiend pôsobila ako živá entita, keď sa na mňa naplno sústredila.

Vycerila som zuby v grimase azda pripomínajúcej úsmev a potiahla.

Moc, ktorú som tak dlho obmedzovala, mi explodovala z hrude s toľkou dravosťou, až som takmer skríkla, no nestačilo to. Potrebovala som viac, všetko, čo mi hviezdy dokázali dať. Ťahala som ešte ráznejšie, priam zúfalo, až kým sa čosi vo mne nezačalo lámať.

Svojím spôsobom to bolo desivé, pretože kontrola a disciplína, ktorej som sa tak dlho držala, poľavovali. Inštinkt mi navrával prestať a, naopak, posilniť obranné múry, zachovať hranice, ktoré som tak dlho neprekračovala.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Povznesení*** **.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.